

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

KOMÜNİST

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı

AĞUSTOS 1979 / SAYI: 8

BİR ASKERİ KAMP ÇALIŞMASININ ÖĞRETTİKLERİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

BİR ASKERİ KAMP ÇALIŞMASININ ÖĞRETTİKLERİ:

Yoldaşlar,

Bu yazımızda, BK.'mizin vermiş olduğu askeri kamp çalışması görevinin yerine getiriliş süreci içindeki tecrübelerimizi aktarmaya çalışacağız. Partimizde ilk kez gerçekleştirilen daha önce kır yürüyüşlerinden öteye gitmeyen birkaç girişimi saymazsak- bir kamp çalışması olması nedeniyle, kazanılan tecrübe ve bilgilerin aktarılması önemlidir. Ayrıca bu tür çalışmalarda ışık tutucu olması, öğrenilmesi veya temel alınması açısından da önemi büyüktür.

Konuyla ilgili bilgisi olan yoldaşların eleştiri, öneri ve tavsiyeleri bilgilerimizi arttıracak, çalışmalarımızı geliştirecek ve çalışmaların verimini arttıracaktır.

Gerilla savaşına hazırlığın önemli bir yanını oluşturan bu çalışma, tüm yoldaşlarımız tarafından dikkatlice incelenmeli ve değerlendirilmelidir. Bu değerlendirme ve inceleme, hem bu tür çalışmaları geliştireceğinden, hem de yoldaşların -şartları uygunsa, benzer çalışmalar yapacaklarından önemlidir.

Bu çalışma bir ilk adımdır. BK.'mizin amacı olan, bölgedeki tüm Pü.lerini aynı eğitimden geçirmek için bu adımı devam ettirmede bizim de öğrenmemiz gereken çok şeylerin olduğunun bilincindeyiz. Aynı yönetici kadroyla olmasa bile çalışma yaptığımız bölgelerde olanaklar elverdiği ölçüde eğitim faaliyetlerimizi sürdürmeye çalışacağız. Bufün lat bölgelerimizde bu tür çalışmaları yapabilecek birçok yoldaşımız vardır.

Bu çalışmanın çok önemli bir yanıda, artık özellikle, teknik konulardaki bilgilerin çok sınırlı sayıdaki yoldaşın bilgisinden çıkmış olmasıdır. Bu çalışmanın, yada bönzer kollektif bir çalışmanın devam etmesiyle, belli yoldaşlardaki bilgiler sadece kendilerinde kalmıyacak, yada kendileriyle birlikte gitmeyecektir, partimiz içinde kalıcı olacaktır. Bu çalışma, sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşının, gerçekten sürekliliği için önemli bir yere sahiptir. Ancak bunun tek başına yeterli olmadığı, yada gerilla savaşının esası olmadığı, hazırlığın bir parçası olduğu bilinmelidir. Sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşının hazırlığında daha başka ve önemli şeyler vardır. Sırası geldikçe bunlara da değineceğiz.

Yoldaşlar, biz tecrübelerimiz aktarırken şu yöntemi izleyeceğiz: Kampa hazırlık aşamasından bitimine kadar olan içerisinde neler yaptık, neleri yapamadık, hata ve eksikliklerimizle birlikte; öğrendiklerimizi, başka yapılması gerekenleri ve tavsiyelerimizi anlatmaya çalışacağız.

Yoldaşlar bu çalışmayı ve ürünlerini değerlendirirken; bizim de yapımızı, koşullarımızı, partimizin durumunu vs. de gözönünde bulundurulmalıdır.

HAZIRLIK ÇALIŞMALARI:

Kampa hazırlığımız esas olarak, konuyla ilgili bilgi ve tecrübesi olan bir yoldaşın hazırladığı; hazırlığından ölümüne kadar yapılması gerekenleri anlatan bir yazıdan yararlanarak yaptık. Kampı hazırlayan bizlerin içinde daha önce böyle bir eğitimden geçerek tecrübe kazanmış bir yoldaş yoktu. Bu yüzden kampın başından sonuna kadar yaptıklarımızın tümünü, gerek sözü edilen yazıdan gerekse tek tek yoldaşlardan topladığımız parça bölük bilgileri toplayarak yaptık. Sonuç olarak yaptığımız iş, topladığımız teorik bilgilerin pratiğe somut bir uygulanmasıydı. Bu yüzden hazırlığımız genel olarak teorik bir hazırlık oldu.

Yönetim olarak önceden bu bilgilerimizi pratikte yaparak geliştirmeyi ve ondan sonra diğer yoldaşları eğitmeyi düşündük. Ancak gerek doğa koşulları gerekse zamanın sınırlı oluşu bunu yapmamızı engelledi. Dolayısıyla kamp süresince hem öğrendik, hem de öğrettik!

Kamp hazırlığının en önemli yanını, kamp yerinin bulunması ve hazırlanması oluşturmaktadır. Kamp yapmaya elverişli yerlerde yeterince sağlam kitle temelimizin olmaması, böyle yerlerin son derece sınırlı olması ve genel olarak özellikle bizim yaptığımız mevsimde hemen hemen her yere insan ayağının basması, işimizi zorlaştıran durumlarıdır. Buna rağmen bugün, çalışmalarımızın olduğu birçok yerde kamp yapmaya uygun yerler vardır. Bunun için titiz bir araştırma gereklidir. Biz yer araştırmasında gereken titizliği gösteremedik. Önceleri, daha önceki bilgileriden hareketle yer tespitine çalıştık; dışımızdaki bazı gecikmelerden dolayı ve esas olarakda önemini kavramadığımızdan bu yerleri zamanında kontrol edemedik. Bazı bilgilerin subjektifliğide ortaya çıkınca, yer hazırlığını son günlere sıkıştırdık. Dolayısıyla kamp malzemelerinin taşınmasında son günlere sıkıştı. Kap yerine vardığımızda hiç de iyi olmayan bir yerde

konaklamak zorunda kaldık ve gerek kalınacak yer, gerekse malzemelerin yerleştirileceği yer, kampa katılacak yoldaşların gldikleri gün tespit edilip yerleştirildi.

Bizim kamp yaptığımızı bazı kişiler öğrendiler. Bu öğrenme yerin durumundan ortaya çıktı ve kendimizi gizleyebilmemiz olanaksızdı.

Ayrıca kampın bazı teknik ihtiyaçlarını karşılayamadık, bazılarını ise yine son günlerde temin edebildik. Bunda esas olarak bizim gevşekliğimiz olmasına rağmen, bu konuda bize yardımcı olabileceklerin zerre kadar yardımcı olmamalarının önemli payı lodu. Sırası gelmişken elıştırmekte yarar görüyoruz. Mesela sırt çantaları için Batıdaki yoldaşlara iki ay öncesinden haber verdiğimiz halde bir tek çanta temin edemediler. Keza diğer araç ve gereçler içinde aynı umursamaz tavrı takındılar. Oysa biz pek çok şeyi Batıdan temin etmek zorundaydık ve öyle de oldu. Bunun için birkaç kez Batı'ya gitmek zorunda kaldık. Bu hem masraflarımızı arttırdı, hemde çok fazla zamanımızı aldı.

Böyle bir kampın hazırlığı nasıl yapılmalı?

En önemli hazırlığın yerin temini olduğunu belirtmiştik. Bu, hem sağlıklı bir çalışma için, hemde güvenlik için önemlidir. Kamp yerleri, hakim sınıfların denetiminin en zor olduğu yerlerde seçilmelidir. Buralar hem gizlenmeye hemde askeri harekata son derece elverişli yerler olmalıdır. Kamp yerinde değilse bile yakınlarında mutlaka orman olmalıdır. Çıplak bir arazide kamp yapmak çok tehlikelidir. Bu yer mutlaka dışımızdaki insanların uğramadığı (veya belli zamanlarda ve çok seyrek uğradığı) yerlerden seçilmelidir. Mesela bazı mevsimlerde, bazı yerlere insan ayağı basmaz. Buralar yörenin durumuna göre tespit edilebilir ve yörede çalışma yapan yoldaşlar bunu bilirler. Hakum sınıflar kamp yerine en fazla (yürüyerek) iki saatlik bir mesafeye kadar arabayla gelebilmelidir. Yani hakim sınıflar, yerimize ulaşmak için en az iki saat yürümek zorunda olmalıdır. Kamp yerinin dört taraftan sarılabilmek imkanı olmamalı, hiç değilse bir iki tarafı kontrol edilemeyecek kadar uygun olmalıdır. Herhangi bir baskın sırasında, buralar geri çekilme yeri olarak kullanılacaktır. Bu tür yerler, yaygın çalışmalarımızın olduğu yerlerde az olmakla beraber vardır. Yine kampın yapıldığı yörelerde belli bir kitle ilişkimizin, hiç değilse devrimci kitlelerin olması gerekir.

Kamp öncesi hazırlanacak malzeler: Bu hazırlık, kampa katılacak yoldaşların sayısına göre yapılır. Bu sayı içinde bulunduğumuz koşullarda on'u geçmemelidir. İki de nöbetçi geleceğini hesaplarsak 12 kişi olacaktır, birçok yerlerde bu rakam bile fazladır. Sayı arttıkça, hem kampın sorunları artar hemde güvenlik tehlikeye girer.

Kampa katılacak (nöbetçilerde dahil) sayıda, sırt çantası, uyku tulumu, mevsimin durumuna göre bir yada iki tabbaniye, yeteri kadar ilk yardım malzemesi, çeşitli ilaçlar: özellikle vitaminler, ağrı kesiciler, yorgunluk giderici haplar, adele ağrıları, yanık ve yara pomatları, enjektör takısı, tansiyon aleti vb. Bu malzemeler, bunların kullanılmasından az çok anlayan bir arkadaşın denetiminde olmalı ve gelişigüzel kullanılması önlenmelidir. Ayrıca herkesin (nöbetçilerde dahil) mutlaka birer otomatik silahı olmalıdır. Herkes için birer matara, birer bıçak, birer pusula ve birer tabakla bardak olmalıdır. En az dört adet dürbün. İkiisi sürekli nöbetçilerde kalacaktır. İp merdiven yapmak için ve tırmanmak için yeterli uzunlukta halatlar. - Tırmanma halatı yumuşak ve kalın olmalıdır. Bizim halatımız ince ve sert olduğu için tırmanmada çok zorluk çektir. Birkaç arkadaşın dışında tırmanmayı başaramadık. 1 m. karelik bir mesafenin üstünü kapatacak uzunlukta (düz ve çarpaz) dikenli teli bir kaç adet balta, kazma ve kürek. Kamp süresince yetecek kadar yiyecek. Yiyecekler içinde mutlaka bol miktarda enerji veren glikoz bulunmalıdır. (üzüm, incir, helva, bal gibi) Ayrıca yerin durumuna göre protein temin edilmelidir. Bu, örneğin; kavurma et getirileceği gibi esas olarak mevsimin ve yörenin durumuna göre doğal hayvanlardan temin edilmelidir. Örneğin yaz aylarında yılan, kablumbağa, salyangoz bulunabilir ve bunlardan mutlaka yararlanılmalıdır. Bunların yenmesinin hiçbir sakıncası yoktur. Tiksinme vs. gibi geri alışkanlıklar kırılmalı, nihayeti bunların birer protein maddelri olduğu düşünölmelidir. Diğer av hayvanları (domu, dağ keçisi, tavşan) da kampın güvenliğini tehlikeye sokmayacak bir şekilde avlanabilir. Yine yöredeki doğal bitkilerden faydalanılmalıdır. Ancak bunları bilen birisinin olması gerekir, aksi halde zehirlenme olabilir. Biz yöremizde bunlardan faylanamadık. Çünkü, hem üzerinde fazla durömadık, hem de bulunmuyordu.

Öğrenmede kullanmak için biz kaç tane ufak silah getirilmelidir. En önemlisi getirilen silahların bol miktarda mermisi olmalıdır. Bol miktarda yapılmış bomba bulunmalıdır. Teknik eğitimde gerekli olan malzemeler, araç ve gereçler. Yöreye nöbetçi ve haberci yerleştirilmişse (ki yerleştirilmeis güvenlik açısından çok iyi olur.) hem onlar, hemde kamp içinde herhangi bir durumda haberleşmek için iki takım, (varsa daha fazla) telsiz. Yalnız telsizler kesinlikle geliş güzel kullanılmamalıdır. Bunların dışında gerekli olupda bizim aklımızagelmeyen başka malzemeler.

Bunların dışında kampa gelenler; Birer yedek elbise, ayakkabı, özel eşyalar (yedek iç çamaşır, dış fırçası, triş takımı vb.), el feneri ve yedek pilleri beraberlerinde getirmelidirler. Ayrıca kamp yerine iki tane sağlam rodyo götürülmelidir.

Kampdan birkaç gün önce, kamp yeri her şeyiyle hazır olmalıdır. Nöbetçiler önceden giderek çevrenin durumunu, giriş çıkış yerlerini, gözetliyecekleri yerleri vs. tespit etmelidir. Yine kamptan önce yukarda saydığımız malzemelerin önemli bir bölümü kamp yerine yerleştirilmelidir. Taşınma işi mutlaka gece yapılmalı ve kesinlikle çevreye hissettirilmemelidir. Bu malzemeler topluca bir yerde durmalı ve hemen yanıbaşında veya yakın bir yerde sığınak olmalıdır. Bu sığınak kamdan önce hazırlanmalıdır. Herhangi bir baskın durumunda veya aniden kamp yerini terk etme durumunda bunlar, yanıbaşında taşıyacağımız sırt çantası, tulum, silah, yetek yiyecek (*) silah, bomba ve özel eşyalar dışındaki malzemeler sığınağa konarak kamp yerinden uzaklaşılır. Biz böyle bir sığınak yapmayı düşünemedik. Kamp yerini aniden terk etme zorunda kalsaydık, pek çok malzemenin düşman eline geçmesine neden olacaktır. Malzemelerin saklanması dikkat edeceğimiz bir diğer hususu; patlayıcının bulunduğu yer gelişi güzel kullanılmamalı, malzemelerin alınması ve yerleştirilmesi bir kişi tarafından yapılmalıdır.

Kamp süresi boyuca bir irtibatcının dışında, hiç kimse kamp yerini terk edemiyeceğinden, malzemeler, özellikle yiyecekler ihtiyaca uygun ve kamp sonuna kadar yetecek miktarda hazırlanmalıdır.

(x) Kampa gelenler beraberlerinde, az yer kaplayıp tok tutan cinsden kendilerinde birkaç gün yetecek kadar yiyecek hazırlamalıdır. Aniden dağılma durumunda, yöreylede kısa ilişki kurulamazsa, bu yiyecekler kurtarıcı olur. Peksimet, bisküvi vb. şeyler olabilir.

En çok sıkıntısı çekilen ekmek olmaktadır. Mesela biz, ekmeğimiz bittiği için 6. gün dışardan yeniden ekmek getirmek zorunda kaldık. Bu ihtiyaç kamp yerine un getirilerek giderilebilir. Ancak ekmek yapımı sorun olmaması için nöbetçilerden birisi bunu önceden öğrenebilir. Bu arkadaş ekmek, yemek vs. işleriyle uğraşır. Bizde yemekleri nöbetçiler hazırlıyordu. Aslında bu sakıncalı bir iştir. Yerimizin güvenli olmasının vermiş olduğu bir rahatlıktı. Bu durum adeta nöbetçilerin asli görevini unutturdu. Nöbetçilere böyle bir görev vermek onların, dikkatlerini dağıtıyor, kontrol imkanlarını azaltıyor.

KAMP SÜRESİ:

Kamp süresi içerisinde üç ana konuda eğitim yaptık: 1-Askeri pratik eğitim, 2-Askeri teknik eğitim, 3-Askeri teorik eğitim. Bunları sırasıyla ele alalım. Bu eğitimi belli belli bir günlük program temelinde yaptık. Günlük çalışma programı (Bkz.ek-1)

1-ASKERİ PRATİK EĞİTİM:

Bu eğitim süresi içerisinde; hergün düzenli bir şekilde yapılan 15 ayrı kültür fizik hareketinden önce yapıyordu Kültür fizik hareketleri ilk hareket hatadan sonra hemen hemen bütün yoldaşlar tarafından doğru bir şekilde yapılabilir. Bunların yapılmasında dikkat edilecek husus; hareketlerin kurallarına uygun olarak yapılmasıdır. Kurallara uygun yapılmayan bir hareketin, vücuda kazandıracağı fazla bir yararı yoktur. Örneğin dizler bükülmeden yapılması gereken bir hareket, dizler bükülerek yapılıyorsa, onun vücuda kazandıracağı esnekliği kazandırmaz ve boşuna bir çaba olur. (Kültür fizik hareketleri, Ek-2)

Diğer askeri pratik faaliyetler: (Ek-3)

Bunlar; vücudun kazanması gereken, esneklik, hareketlilik ve dayanıklılığın esasını oluşturan hareketlerdir. Biz bunların hepsini başarıyla yaptık diyemeyiz. Mesela, yatma-kalkma, sürünme, çeşitli yürüyüş, koşu ve hareketleri nispeten iyi bir şekilde yaparken, sürüstü sürünme, yuvarlanma takla atma gibi hareketleri bir,iki arkadaşın dışında iyi bir şekilde yapamadık. Bu durum esas olarak bunları iyi bilen, yani kendisinde yaparak gösteren bir hocanın olmamasında ortaya çıktı. Her ne kadar teorik olarak kağıttan okuyarak anlatıyorsakda, bir hareketin yapılabilmesi için kendine özgü kolaylı ve inceliklerini bilmediğimiz için yapmakta çok güçlük çekiyorduk. Dolayısıyla hareketleri yapmama gevşeklik gösteren, yada yeterince kendisini zorlamayan yoldaşları, aynı hareketi çok kez tekrar etmesini sağlayacak „ceza“ vermiyorduk bu özellikle tereddüt ve çekingenlik gösteren yoldaşlarını bu yapılarını kar için ara sıra cezalandırmalara

başvurulmalıdır. Örneğin çamur ve kar vs. üstünde yürürken yat komutu verildiğinde, yatmakta tereddüt gösterenlere aynı yapma, mesela 5 defa yat-kalk yaptırılmalıdır.vb.

Bu hareketler, bitkin hale gelinceye kadar yaptırılmalıdır. Biz bunlara yeterince hassasiyet göstermedik. Hareketler yoruluncaya kadar yapıyordu, fakat, bu kadar kısa bir süre içerisinde vucuda istenilen alışkanlıkları yeterince kazandıramadık. Birde kamp süresi boyunca hiç protein almadığımız için bitimine bir gün kala bir miktar et geldi.) kampı engelleyecek derecede sağlığımızın bozulacağından çekindik. Normal bir beslenmenin ve korumanın olduğu şartlarda, bu hareketler bitkin bir hale gelinceye kadar yapılmalıdır.

2-ASKERİ TEKNİK EĞİTİM:

Bu konuda; fitilli ve pimli bomba yapımını, saatli bomba yapımı, çeşitli bubi tuzaklarının yapımı ve kullanılmasını pratik olarak öğrendik. Bunların yanında, ateleli (emniyetli) bomba, mermi doldurma, fûnye ve elektrikli fûnye yapımını teorik olarak öğrendik. Teorik olarak öğrendik, çünkü bunları pratik olarak öğrenmek ve kullanmak için elimizde malzeme yoktu. Bazılarını kısa sürede temin edemedik, bazıları ise çeşitli aksaklıklar sonucu kamp yerine getirilemedi vs.

Bugün ihtiyacı karşılayabilecek olan pimli bomba yapımı üzerinde fazlaca duruldu. Önce ateşleme gövdesi herkese yaptırıldı ve kullanıldı. Daha sonra dinamitli bölümde yaptırıldı ve kullanıldı. Bütün yoldaşlar bunu yapıp kullanabilecek duruma geldiler. (yapımı:EK-4)

Saatli bomba yapımı, kol saati üzerinde gösterildi. Patlayıcı yerine bir ampul bağlanarak bütün arkadaşlara gösterildi. (EK-5)

Bubi tuzaklarının tekniği üzerinde duruldu. Bunların ev, araba, pankart vb. yerlere yerleştirilmesi gösterildi, öğretildi. EK-6)

Atışlar: Önce her silahla sessiz atış yapıldı. (ilk hafta), daha sonra her silahla sesli atışlar yapıldı. Sessiz atış göz alışkanlığı için yararlı bir ekzersizdir. İkinci hafta sesli atışlar yapıldı. Beş ayrı silahla yapıldı. Küçük silahların dışında atış yaptığımız otomatiklerin nişangahları kötü ve bozuk olduğundan atışlar başarılı olamadı. Ayrıca bol mermi olmaması için, her silahla ancak üçer atış yapabildik. Bu rakam, göz ve el alışkanlığı için çok küçük bir rakamdır. Normal bir alışkanlık kazanabilmek için, nişanı alınmış, yani sağ-sol vuruşu, alt-üst çekişi belirlenmiş bir silahla en az 15 atış yapılmalıdır. Sürekli silah kullananlar için de bu geçerlidir. Kullanılan silahla normal bir vuruş yapabilmek için, silahın nişanı alınmış (ayarlanmış) ve en az, çeşitli mesefalara 15 atış yapılmış olması gereklidir.

Teknik eğitim sırasında, özellikle patlayıcıların yapımı sırasında biz eklerde ısrarla üzerinde durduğumuz kurallara yeterince uymadık. Bunları hem dikkate almadık hem de küçümsedik. Çok yanlış bir şeydi. Mesela bir patlayıcının yapımı gösterilirken diğer bütün malzemeler yanımızda duruyordu. Mesela, zaman zaman birbirimizi uyarmamıza rağmen, yapım sırasında rahatça sigara içebiliyorduk ve. Bu umursamazlık, küçümseme yada herhangi bir kaza sonucu ortaya çıkabilecek bir infilak sonucu hepimiz de imha olabiliydik. Bu karallara uymak için bu sonucu akıldan geçirmek bile yeterlidir. Bu konuda gerek öğreten, gerekse kamp komutanı gereken titizliği göstermiyorsa diğer yoldaşlar tarafından anında uyarılmalı ve eleştirilmelidir.

Ayrıca elimizdeki bütün silahların sökölüp takılması öğretildi. Her yoldaş bunları kendisi bir-kaç kez söküp taktı.

Silah bakımı ve tamiri: (silah bakımı için bkz. KD. kararları eki.)

Silah tamiri esas olarak yapılarak kazanılan bir beceridir. Bunu kazanabilmek için, yapılacak silahın iç yapısı, çalışma aygıtı çok iyi bilinmelidir. Hangi parçanın nerede olduğu, neyi sağladığı, hareket ettirdiği ve görevinin ne olduğu bilinmelidir. Bu bilindikten sonra mesele, arızanın nerede meydana geldiğinin tespittir. Eğer bu tespit edilemiyorsa, benzer sağlam bir silahın parçalarıyla karşılaştırılarak bulunmaya çalışılır. Şayet arıza, mesela küçük bir parçanın kırılması, yerinden çıkması veya yayın bozulması sb. gibi ise, bunların bir çoğu, elinizdeki aletlerle (eklerde yayınladığımız, bir tamir, bakım ve imalat atelyesinde bulunması gereken araç ve gereçler) bunların bir çoğunu yapabilirsiniz. Mesela ufak silahların iğne, tırnak vb. gibi parçalarını herkes yapabilir. Yaylarını her kes değiştirebilir vs. Bir iğne yapmak için, elimizdeki

kırık iğnenin boyutlarını ve kalınlığını komjasla ölçün, testere, eye ve mengene vasıtasıyla aynısını yapabilirsiniz. Bunların yapımı için birez dikkat ve kafa yormak yeterlidir.

Bir de silahların sökölüp takılmasını kolaylıkla yapabilmek için, bunların kendine özgü özelliklerini ve inceliklerini bilmek gerekir. Mesela bir silahı sökemiyorsanız zorlamak yanlışır. Önce neden sökölmediğini keşfedin. Eğer bu sizin bilmemenizden ileri geliyorsa zorlamayın bilen birisine sorun. Şayet herhangi bir arızadan dolayı sökölmiyorsa, yine zorlamayın, zorlamak sadece arızayı büyütür, yapımı zorlaştırır. Arızanın nereden meydana geldiği tespit edildikten sonra, başka yollarla silah sökölbiliyorsa sökölün, yok eğer belli bir zorlama sonuc sökölünecekse, sökme işini tahta çivi veya tokmaklar vasıtasıyla yapın. Metal çivilerle uğraşmak silahı yıpratır, çizer, zedeler hatta parça kırılmasına neden olabilir. vs.

Silahlardaki tutuklukların birçoğu, mermilerin bozukluğu veya şarjörün bozukluğundan ileri gelebilir. Tutukluk yapan bir silahda, arıza hemen silahda aranmamalıdır. Eğer mermiler orjinal değilse, orjinal mermilerle denenmeli. Yine tutukluk devam ediyorsa başka bir şarjörle de denemek gerekir. Ancak bundan sonra arıza silahda aranmaya başlanmalıdır.

3-ASKERİ TEORİK EĞİTİM:

Biz bu konuda esas olarak, devrim yapmış diğer ülkelerin pratik tecrübeleri, gerilla savaşı ve gerilla savaşına hazırlığın görevleri üzerinde durduk. Bugün partimizin somut ihtiyacı hazırlık çalışmaları ve gerilla savaşının örgütlenmesiydi. Ayrıca, Partimizin bugüne kadar; gerilla savaşı, buna ilişkin hazırlık çalışmaları ve ordu örgütlenmesi konusundaki girişimlerinin sonuçsuz kalmasının nedenleri üzerinde duruldu. Bunlardan öğrenilmeye çalışıldı.

Bu konularda çok açık ve kesin sonuçlara varamamamıza rağmen, birçok konuda belli bir eğilim ortaya çıktı; bunları özetlersek sonuçlar kısaca şöyle:

Vietnam halkının gerilla savaşını ve kızıl ordusunu örgütleyen ve zaferden zafere koşturan Giap, ordu örgütlenmesinin istenildiği zaman yapılamayacağını belirtiyor. Bu da, bazı şeylerin yapılabilmeye için, bir takım objektif koşulların ortaya çıkması veya biraraya gelmesi gerektiğini ifade eder. Bundan dolayı belli şartların ortaya çıkmasına paralel, onun ihtiyacına cevap verecek adımların atılması gerekmektedir. Örgütlenme, örgütlenmenin hemen başında somut durum ve pratiğe uymayan, somut duruma cevap vermeyen, ihtiyacı karşılamayan şekiller ve planlar üzerinde yapılamaz. Nitekim partimiz böyle olumsuz ve kötü bir tecrübe yaşamıştır. Mücadelenin ileri bir aşamasında, belkide kurtarılmış olan ve KSİ.ler döneminde uygulanabilecek bir örgütlenmeyi - yada oraya varması gereken bir örgütlenmeyi- partimiz, bugünden yarına gerçekleştirmeye çalıştı. Bunun sonucu, somut ihtiyacı cevap vermeyen, sadece organ toplantıları yapan, kısaca silahsız askere benzeyen, yetkisiz bir ordu "çatısı" kuruldu. Sonucu tüm partimiz yakından gördü. Kırsal alanda, var olan her seviyedeki parti organlarına paralel ordu birimleri kurma işi bugünden yarına olacak bir iş değildir. Bu örgütlenme esas olan yukardan aşağı, parti örgütlenmesine paralel bir yapı oluşturduğundan, hem gerilla savaşının örgütlenme ruhuna aykırı, hemde gerilla savaşının çok önemli bir yanını oluşturan esnekliği ortadan kaldırmaktadır. Parti örgütlenmesi; ne kadar ihtisaslaşmış olursa olsun, gizli çalışma şartlarında işleyiş kurallarının zorunlu sonucu belli bir hantallığı içinde taşır. Oysa aynı şartlarda ordu örgütlenmesinin (gerilla savaşının) ve işleyişinin hantallığa tahammülü yoktur. Özellikle gerilla savaşı; sürekli esneklik isteyen, sık sık sıçrayan, durum ve şartlara göre aniden taktik değiştiren, bazı fırsatları anında değerlendirmesi gereken bir savaştır. Bu yüzden parti işleyişinin getirdiği hantallığa bile tahammülü yoktur.

O halde ne yapılmalı?

Öncelikle sonut durumumuz, objektif koşullarınndan soyutlanmadan açıklıkla ortaya konulmalıdır. Bunun yanına, bugünkü somut ihtiyacımız da konulmalıdır. Bunlar, objektif bir gözle yanyana incelendiğinde ne yapılması gerektiği açık seçik ortaya çıkar. Bugün partimizin somut sonut ihtiyacı, gerilla savaşına hazırlığın görevlerini yerine getirmektir. Bu görevlerin neler olduğunu açık bir şekilde ortaya koymaktır. Bu doğrultuda pratikle çelişmeyen kararların uygulanması için gerekli talimatları vermesi ve somut görevlendirmeleri yapmasıdır.

Bunun için; gerilla savaşının verileceği somut bölgeler tespit edilmişmi? Mesela en az bir bölge tespit edilmiştir. Bunada asgari işleyiş olan bir parti örgütü var mıdır? Vardır. Bu bölgedeki gerilla üssü olabilecek alanlar tespit edilmişmidir? Edilmemiştir. Buralarda, halkın somut yapısı, özellikle siyasi

eğilimleri, çelişkileri açık bir biçimde biliniyormu? iyi bir araştırma olmamasına rağmen, üç aşağı beş yukarı biliniyor.

Gerilla savaşını sürdürebilecek, ideolojik olarak sağlam, fiziki olarak dayanıklı iyi kadrolarımız varmı? Var. Bunlar o bölgeye gönderilebilir mi? gönderilebilir. Bunların ihtiyacı olan teknik malzemeleri; silah, çanta, tulum vb. gibi bir gerillanın sürekli taşıyacağı malzemeler var mı? Somut olarak o bölgede yoksa biel partimizde bunlar yeteri kadar vardır. Ayrıca temin etmek onca zor şeyler değil.

Demekki bugünkü somut ihtiyacımız, yukarda sorup verdiğimiz cevapların olumsuzlarının yerine getirilmesidir. Bunlar yerine getirildiğinde, tespit edilmiş olan kadrolar gerilla savaşının verileceği bölgeye, oradan da gerilla üslerine gönderilir. Buralarda belli bir kitle temelimiz varsa giden yoldaşların işi daha da kolaylaşacaktır. Yöreye giden gerilla biriminin, ayağının yere basması için, yürüteceği ajitasyon/propogandayla birlikte yörenin harekate en elverişli yerlerini tespit eder. Bölgenin coğrafi yapısını avucunun içi gibi tanımaya çalışır.

Bir gerilla birimi, çalışma alanında kesinlikle boş durmamalıdır. Çünkü onun yapacağı pek çok iş vardır. Gönderildiği bölgede uzun süre barınabilmesi için en gerekli ön hazırlıkları yapmış olmalıdır. Mesela tam kendilerinin zaman zaman gizlenebilmeleri için, hemde çeşitli eşyaları gizleyebilmeleri için birçok sığınağa ihtiyacı vardır. Belli bir kitle temelinin olduğuyelerde bu işe pek önem verilmemektedir. Bu doğru değildir. Baskıların yoğunlaştığı dönemlerde pek çok parti malı, gelişigüzel yerlerde saklanmakta veya toprak altlarında, sağlıksız yerlerde heder olup gitmektedir., Bu sığınaklardan birisi ilk başta ufak çaplı bir tamir-bakım, imalat atölyesi haline getirilmelidir. Bir gerilla birimi, faaliyet göstereceği bölgenin giriş-çıkış yollarını, bunların diğer bölgelerle irtibat şekillerini, düşman üslerini ve bunların somut güçleriyle, irtibat kanallarını ve biçimlerini çok iyi bilmelidir. Bütün bunların mevsimlere göre özelliklerini vs. iyi bilmelidir. Bir gerilla birimi bu işleri yapmak için herhangi bir organdan talimat vs. beklememelidir. Bunlar onun en asli görevleridir. Tabi bu arada belli yerlere, uzun süre dayanıklı yiyecekler, giyecekler ve ilaçlar depolamayı ihmal etmemelidir. Ayrıca yiyecek için sürekli hazır şeyler beklememeli, zor durumlarda doğanın nimetlerinden faydalanmasını bilmelidir.

Bütün bunlar tamamlandıktan sonra; merkezi otoritenin zulüm merkezlerinin en ücrası ve en zayıfı seçilerek saldırılır. Basılan karakoldaki askeri teçhizatı el konulur, içlerindeki azıllık halk düşmanları imha edilerek yöreden hızla uzaklaşılır. Baskından önce irtibat hatları, mesela telefon onarılması zaman alacak bir şekilde tahrip edilir. Halka gerekli tedbirleri almaları söylenerek sağlam bir sığınağa çekilir, yada bölge dışına ıkkılır. Elk anda hakim sınıflar yöreye büyük bir güç yığacak ve terör estirecekler. Bundan korkulmamalıdır, çünkü geçicidir, bir süre sonra gevşeyecektir. Harekat durmamalı, hakim sınıfların gevşekliğinden yararlanılarak, bir başka eyleme girilir. Mesela bir devriye pusuya düşürülerek silahları alınır, bir başka karakol kundaklanabilir. Bunlara gelen levazıma el konur, azıllık elebaşların imhası yapılır vb. vb. Bu faaliyetler devam ederken, yöreye yardım gönderen merkezlerde, çeşitli eylemler özellikle kitle gösterileri yapılırsa, düşman güçleri oyalanır, yardımları zayıflatılır. Bütün baskı ve terörüne rağmen gerillaları ve faaliyetlerini durduramayan düşmanda bıkkınlık ve yılgınlık başgösterir. Bu durumun yerini gider korku ve panik alır, bir süre sonrada bölgeyi, en azından dar bir bölgeyi terkemet zorunda kalır. Bu süre içerisinde yöredeki köylüler, korkuyla cesareti, güvenle güvensizliği iç içe duyarlar ve bu çelişkiyi bir süre birlikte yaşarlar. Bu çelişki; faaliyetlerin başarısı arttıkça ve partimiz bir alternatif olarak pratikte ortaya çıktıkça, cesaret korkuya, güven güvensizliğe ağır basarak çözülür ve köylülerde aktif bir şekilde mücadeleye girmeye ve desteklemeye başlarlar.

Bu iş, kuşkusuz burada anlatıldığı kadar kolay olmayacaktır. Zorluklar pratikte yaşanacaktır. Bunun için gerçekten doğa ve yaşam koşullarının zorluğuna göğüs görmek gerekir!? Bunun için lik başlardaki ağır düşman baskılarına gerçekten göğüs germek gerekir! Bunun için gerçekten sabırlı ve inatçı olmak gerekir!

Bu aşamada, düşman bütün gücünü bu mücadelenin bastırılması ve boğulması doğrusunda seferber eder. İş uzatmadan kısa sürede bitirmek ister. Biz ise tam tersine uzatmaya çalışırız.

Bir gerilla birimi bu tür eylemlere girişmek için, üst organlardan talimat beklememelidir. Bunlar üst organların karar mekanizmasından çıkarılmalıdır. Bir gerilla birimi yöredeki düşman mallarını kamulaştırma yetkisine sahiptir. (her türlü kamulaştırmayı kastediyoruz.) Bu mücadele içinde birçok yanlış taktik ve hedefler seçilmiş olabilir. Bunlardan korkulmamalıdır. Yöredeki yönetici organ mücadeleye sıkı bir irtibat ve denetim kurarsa, bu hatalar azaltılır ve giderek seçilmiş hedef ve uygulanan taktikler doğru ve isabetli hale gelir. Bunların birçoğunu pratikte karşılaştığımız zorluklardan, kuyıplardan ve yenilgilerden öğreneceğiz.

Yukarda saydığımız hazırlıkları tamamlamış ve sözünü ettiğimiz inziyatif tanınmış bir gerilla birini, her türlü ihtiyacını karşılayabilir ve karşılamalıdır.

Yazının gelişiminden de anlaşılacağı gibi; gerilla birimlerinde görev alan yoldaşlar, bu faaliyetleri örgütleyen ve yöneten yoldaşların işi bu olmalıdır. Bunlar bu görevlerinin dışında, birkaç parti organı veya özel görev hücrelerinin içinde yer alırlarsa, başarılı olamazlar, toplantı yapmaktan, gidip gelmekten başka bir iş yapamazlar.

Seçilmiş olan bu gerilla bölgelerindeki yönetici parti organı şimdilik belli bir seviyede tutulmalıdır. Örneğin bir ABK veya Mıntıka Organının altına inilmemelidir. Bunların altına inildiğinde ister istemez hantallık başgösterir. Bu seviyeden sonra parti organı gerilla birimlerini örgütleme, sevk ve idaresine ağırlık vermeli, mücadelenin ihtiyacını karşılama, iletme, ajitasyon propogandayı örgütlemeye çalışmalıdır. Gerilla savaşının gelişme süreci içinde ortaya çıkan ileri unsurları PÜ olarak örgütleme ve seferber etme işlerine kafa yorar. Buralardaki PÜ'ler yine gerilla faaliyetlerine seferber edilir. Köylüler arasında, mücadelenin ihtiyacına göre milisler ve savunma birlikleri örgütlenir. Bunlar kesinlikle oluşturmak için oluşturulmamalıdır. Adı olup işi olmayan bir organ yada grup; bir de bunlar nispeten geri unsurlardan oluşuyorsa boşluğun ve işsizliğin vereceği gevşeklik, hantallık ve giderek yılgınlık baş gösterir. Yada kendi başına iş yapma, disiplinsizlik, laçkalık başlar. Bu duruma gelmiş unsurları, daha sonra düzeltmek ve harekete geçirmek daha da zorlaşır.

Gerilla bölgesinde parti organlarının oluşturulmasını şematik olarak ele almamalıyız. Mesela bir gerilla bölgesinde bir veya iki mıntıka organı varsa bunların üzerine ayrıca bir ABK veya İl Komitesi oluşturmanın bir anlamı yoktur. Sözü edilen mıntıka komitesinin sorumlusu direk BK'da yer alabilir veya iki BK üyesi aynı zamanda mıntıkaların sorumlusu olabilir vs. böylece BK'nın gerilla bölgesiyle devamına bağlı sağlanmış olur, denetim ve yönetim çok daha çabuklaşmış olur. Bunlar somut duruma göre ayarlanmalıdır.

Biz, bu eğitim sırasında, yukarda kısaca sözünü ettiğimiz mücadelenin gelişip genişlediği koşullarda ne yapılacağı, örgütlenmenin nasıl olacağı konularında açık bir fikri varamadık. Okuduğumuz kitiplarda buna somut bir çözüm bulamadık. Esasen bizim zorluğumuz, bizim şu andaki durumumuza benzer bir tecrübenin dünyada yaşanmamış olmasıdır. Yani bizim incelediğimiz Vietnam, Çin ve Arnavutluk tecrübeleri, bizim bugünkü halimizde yaşanmamıştır. Her üç ülkede de gerilla savaşı milli bağımsızlık mücadelesinin içinde verilmiş, ordu örgütlenmesi işgal şartlarındaki bu savaşlar içinde gerçekleştirilmemiştir. Son yıllarda birçok Afrika ülkesinde sürdürülen gerilla savaşının nasıl ve hangi şartlarda örgütlediğini bilmiyoruz. Sonuç olarak; bizimki gibi, işgal altında olmayan, köylülerin ayaklanma halinde olmadığı şartlarda gerilla savaşını somut olarak örgütlemenin önemli zorlukları vardır ve bu, yukarda kısaca anlatmaya çalıştığımız şekilde olmalıdır. Bunun belli bir zaman alacağı açıktır.

Bütün partimiz, bu mücadelenin gelişmesi durumunda ne yapılacağını somut olarak düşünmelidir. Çünkü mücadele gittikçe karmaşıklaşacaktır. Genel doğruları teorik olarak tekrarlayanın partimize sonut bir yararı yoktur. Yani "turdan, mangalar, ondan birlikler, tugaylar, tümenler vs." gibi oluşumun, gelişim, sürecini teorik olarak tekrarlamak bugünkü ve yarınki ihtiyacımıza cevap vermiyor. Sorunumuz bunların nasıl olacağıdır! Pratikde somut olarak nasıl adım atacağımızdır!

KAMP YÖNETİMİ:

Biz yönetim olarak, yazının içinde hata ve eksikliklerimizin birçoğunu belirttik. Önemli gördüğümüz birkaç noktayı dahah belirtmek istiyoruz. Kampın hazırlıkları bir organ tarafından organize edilmelidir. Biz kendi aramızda iş bölümü yaparak çalışmaları sürdürdük. Fakat birbirimizi sıkı bir şekilde denetlemedik. Bu anlamda subjektivizme düştük. Yaptığımız birçok hatamız kaynağı budur. Bu durum kamp süresi içinde şu veya bu şekilde devam etti.

Kamp sırasında dikkat edilmesi gereken hususlardan:

Birincisi; gece tutulan nöbetlerdeki gevşekliğimiz. Nöbetleri bir kişi tutuyordu. (biri kişi) Zaman zaman nöbetlerde uyarmalar görüldü. Bu vahim durumu tespit edip gerekli tedbirleri almadık. Oysa böyle bir yerde nöbetin önemi çok büyüktür. Bu durum ortaya çıktığında nöbetçi sayısını ikiye çıkarmalı ve sık sık denetlemeliydik. Aslında bu işi başından böyle yapmalıydık. Bu konuda liberal davrandık. -Diğer nöbetçiler gündüz gözleme işini yapacağından gece yatmalı ve gece nöbetini kampa katılanlar tutmalıdır.-

İkincisi; aramızdaki ilişkilerde de belli bir ahbep çavuşluğun gelişmesine gözyümdük. Gerçi bu ahbab-çavuş temelinde ortaya çıkan ve zaman zaman aşırıya kaçan şakalar, eylem (eğitimler) sırasında görülmüyordu. Buna müdahale edilmiyordu ama, dinlenme ve yemek aralarında dozu kaçabiliyordu. Çeşitli şaka ve espirileri tümünden reddetmek doğru değildir. Çünkü bunlar moralin belli bir seviyede tutulması ve yükseltilmesi için yararlı oluyordu. Ancak bunun dozunu kaçırarak, laçkalığa dönüşmesi kesinlikle engellenmelidir.

Üçüncüsü: Kurallara uymadıkları noktasında, yoldaşları uyarma ve eylem noktalarında gevşek davrandık. Zaman zaman genelimizde uymadık. Mesela kerelerde heran taşınması gereken eşyaların çantalarında bulunup bulunmadığını denetlemedik. Oysa her kişinin çantasında; uyku tulumu, yedek elbiseler. özel eşyaları el feneri vb. ile matara ve bıçağı sürekli yanlarında olmalıdır. Gerçi bunların bir kısmı eksikti -el feneri, bıçak- faakt tamam olanları da derli toplu tutulmasını sağlamadık. Keza gerek askeri malzemelerin kullanımı gerekse ilaçların kullanımı ve denetlenmesi için somut görevlendirmeler yapmadık. Bunlar yapılması gereken önemli şeylerdi.

Dördüncüsü: Kampda yapacağımız çalışmalar hakkında gelecek olan yoldaşlara detaylı bilgi vermedik. Mesela, askeri siyais eğitim konusunda hangi kaynakların inceleneceği önceden bildirilirse ve geen yoldaşlar bunları inceleyerek gelseydi, çalışmamız tartışmalar şeklinde yürür ve daha verimli olurdu. Biz tartıştığımız konularla ilgili birçok kitabı orada okumak zorunda kaldık.

Beşincisi: bütün bunları yapmak ve değerlendirmek için kolektif bir yönetim organı gibi davranmadık. Kamp süresince yönetim olarak bir araya gelip zaman zaman değerlendirmeler yapmadık. Bütün her şeyin organizesi bir denetimi kamp komutanının insiyatifi ve sorumluluğuna bıraktık. Böyle bir kampta komutanın önemi ve insiyatifi çok büyüktür, ancak bu durum bizim kolektif bir tarz hareket edip, eleştiri özeleştiriyi işletmemizin önünde engel değildi. Bunlarda dikkate alınması gereken önemli hususlardır.

Sonuç olarak: yazının bütününden görüleceği gibi amatör bir çalışma oldu.

Kamp süresince yoldaşların morali bille bir seviyede kaldı, yükseldi. Bu çok önemlidir. Bu durum bize ve yoldaşlarımıza cesaret ve güven verdi. Bu durum önümüzdeki çalışmaların daha da gelişeceğinin işaretidir, teminatıdır.

KAMP SÜRESİNCE UYGULANAN GÜNLÜK ÇALIŞMA PROGRAMI: (EK-1)

- 02 - 2, 30 Kalkış, hazırlık ve koşu
- 2,30 - 3.00 Kültür fizik hareketleri
- 3.00 - 7.00 Temizlik, kahvaltı
- 4.00 - 7.00 Askeri pratik eğitim
- 7.00 - 7.00 Konak yerine varış
- 7.30 - 9.30 Yemek, temizlik, dinlenme
- 9.30 - 12.00 Askeri siyasi eğitim
- 12.00 - 13.00 Atış (sesli-sessiz)
- 13.00 -14.30 Yemek, dinlenme
- 14.30 - 17.00 Askeri teknik eğitim
- 17.00 - 18.00 Yemek hazırlık
- 18.00 - 21.30 Kır yürüyüşü
- 21.30 22.00 Nöbet, yatış

(3,5,7,10,12 ve 14. günler uygulandı.)

- 05.00 - 05.30 Kalkış, koşu
- 05.30 - 06.30 Kültür fizik hareketleri
- 06.30 - 07.00 Konak yerine varış
- 07.00 - 08.00 Temizlik yemek
- 08.00 - 10.30 Askeri siyasi eğitim
- 10.30 - 11.00 Silah bakımı, (silme, yağlama)
- 11.00 - 12.30 Yemek, dinlenme
- 12.30 - 15.00 Askeri teknik eğitim

- 15.00 - 16.30 Atış (sessiz-sesli)
- 16.30 - 18.00 Yemek dinlenme
- 18.00 - 20.30 Askeri pratik eğitim
- 20.30 - 21.00 Nöbet, uyku

(1,2,4,6,8,9,11,13 ve 15. günler uygulandı.)

Bu günlük programı ve uygulanmasını mekanik bir tarzda ele almamak gerek. Yerin ve mevsimin, yada öğrenilecek şeylerin ağırlığına göre düzenlenmelidir. Mesela biz saatleri ayarlarken, kamp süresi içerisinde ayın durumunu da gözönüne aldık. Birçok şeyi ay ışığından faydalanarak yapabiliyorduk. Mesela, bir iki kır yürüyüşünden sonra bunu yapmadık. Çünkü arkadaşların hepsi bu yürüyüşlere alıştı. Bunun yerine, bir kez bazı arkadaşlar ava çıktı bazı arkadaşlar ise bir başka işe gittiler. Bazı zamanlar ise sohbet şeklinde tecrübe (askeri eylemlerle ilgili) aktaramı yapıyordu. Mesela, pratik eğitim için ayrılan zaman bir süre sonra fazla gelmeye başladığı için, 9.günden itibaren yarım saatlik bir zamanı teorik siyasi eğitim aktardık.

KÜLTÜR FİZİK HAREKETLERİ: (Ek-2)

1.Hareket: 1 de (komutda), hafif zıplayarak ayaklar 20, 25 cm. açılarak, kollar omuz hizasından paralel bir şekilde öne doğru uzatılır. Avuç içleri aşağıya bakar. 2 de, yine omuz hizasında yana açılacak, 3 de, yukarıya (avuç içleri birbirine değecek gibi) kalkar, 4 de hazırol vaziyetine geçilir. Her durumda kollar son derece gergin olmalı.

2.Hareket: 1 de, ayaklar 25-30 omuza kadar açık ve kollar yandan omuza paralel açık, avuçlar yukarıya bakacak. 2 de, kollar göğüs hizasında, önde çarpaz gibi (makas) kullanılarak yerine (1.duruşa) geçilir, 3 de, aynı hareket tersi (sağ kol üstten geçmişse bu kez alttan geçer) yapılır, 4 de, vaziyete geçilir. Bu hareketde de kollar gergindir. Makas hareketi kolların yere paralelliği bozulmadan ve gergin olarak yapılır.

3.Hareket: 1 de, kollar yukarıya kaldırılarak gergin bir şekilde tutulur. 2 de, ayak parmakları ucunda yükselinerek, bir şeyler tutup sırakıyormuş veya zıplamadan bir şeyi yakalamaya çalışıyormuş gibi eller ve parmaklar hareket ettirilecek. 3 de, ikide ki vaziyette gelinecek, 4 de, hazırol vaziyetine. Bu hareketde dikkat edilecek husus kolların gergin tutulması ve 2. komutda en az bir dakika beklenmesidir.

4.Hareket: 1. hareketin bütün pozisyonlarında birer dakika parmaklar sert bir şekilde açılıp kapatılacaktır. Bu ilk günler çok zor olmaktadır, onun için birkaç gün 20 sn. birkaç gün 30 sn. ve daha sonrada en az bir dakikaya çıkarılmalıdır. Hareket yapılırken kollar gergin olmalı (Bu hareketin bir-kaç defa yapılması yeterlidir. 10 defa tekrarlanması hem zordur hemde gerekli değildir.)

5.Hareket: 1 de, ayaklar bitişik vaziyete ve eller boyunda kenetlenenecik. (Dirsekler yana doğru gergin tutulacak) Ayak parmaklarının üstünde durulacak, 2 de, boyun eğilmeden dizlerden yavaş yavaş bükülerek çömelenecek, 3 de aynı şekilde kalkılacak ve 4 de, vaziyete gelinecek.

6.Hareket: 1 de, hafif zıplayarak ayaklar 25 - 30 cmaçılır ve kollar yana gergin ve paralel açılır. 2 de dizler ve kollar bükülmeden belden esniyecek şekilde sağa sertçe dönülür ve 1 deki vaziyet alınır. 3 de, sola dönülür ve 1 deki vaziyet alınır, 4 de, hazırola geçilir.

7.Hareket: 1 de, kollar ve bacaklar (bukez 75 cm.) yana açılır 2 de, dizler bükülmeden ve üstte kalan kol gevşemeden sağ ele sol ayağın ucuna değilir ve 1 deki, vaziyete gelinir, 3 de, sol ele sağ ayak parmaklarına değilir ve 4 de hazırol vaziyetine geçilir.

8.Hareket: 1 de, ayaklar 75 cm. açılarak, avuç içleri karşıya bakacak şekilde kollar yukarı kaldırılır. 2 ve 3 de dizler bükülmeden avuç içleri ayakların ortasına değdirmek suretiyle belden esnenir. 4 de, vaziyet alınır.

9.Hareket: 1 de, kollar ve bacaklar yana açılır. (7.de olduğu gibi) 2 de, sağ ele sol ayağın topuğuna değilir, 3 de, sol ele sağ ayağının topuğuna değilir ve 4 de, hazırol vaziyetine geçilir. Topuğa değme işi çömelerek değil dizlerden ve belden esniyerek arkadan yapılmalı.

10.Hareket: İki kişi birbirinin omuzlarından gergin bir şekilde tutarak 4. nokta hareketi hızlı hızlı yaparlar. Aralarındaki mesafe 75.cm. kadar olmalı ve boyları uygun olanlar birbiriyle tutmalıdır.

11.Hareket: (Vaziyet uturma şeklinde) 1 de, ayaklar yanlara doğru iyice açılır, bu sırada kollarda yukarı doğru gergin bir şekilde tutulur. 2 de, ve 3 de, ellerle önce sağ, sonra sol ayak parmaklarına değilir. Bu hareket yapılırken kollar gerginliğini bozmamalı ve dizler kesinlikle bükülmemelidir.

12.Hareket: (Oturma vaziyetinde) 1de, kollar yine yukarda gergin, ayaklar öne doğru gergin ve bitişik uzatılmış 2 ve 3 de, dizler bükülmeden parmaklarla ayak uçlarına değirmeye çalışılacak, 4 de vaziyete geçilecek.

13.Hareket: 1 de, eller boyun arkasında kenetli ve bacaklar bitişik bir vaziyetde sırt üstü yatılır. Bu sıra bir başkası ayak bileklerinden sıkıca tutarak bastırır. 2 de, belden esniyerek kafa dizlere değecek şekilde öne doğru eğilir, 3 de tekrar edilir ve 4 de vaziyete (oturma vaziyetine) geçilir.

14.Hareket: 1 de, sırt Üstü yatılarak (ayaklar bitişik) ellerle kalçadan tutulur. 2 de, dirseklerde destek alınarak vücut yere dikey olarak yukarıya kaldırılır. Bu sıra bacaklar dik ve birbirine paralel tutulmalıdır yani vücut sırt omuzları ve dirsekler üzerinde durmalıdır. 3 de, ayaklar bisiklet pedalı çeviriyormuş gibi hareket ettirilir, 4 de, oturma vaziyetine gelinir.

15.Hareket: Birdirbir. Her atlayan önündekinin iki metre uzağında eğilir ve her turda biraz yükselinerek devam edilir.

(Bu hareketlerin bütün figürleri 10 ve 11 sayfalarda vardır dikkat edilmelidir.)

Bu hareketler ilk bir-kaç günde kurallarına uygun öğretildikten sonra, hergün muntazaman ve bütün figürleri onar defa yapılmalıdır. Son günlere doğru bu sayı arttırılabilir. Başta da değindiğimiz gibi hareketlerin kurallarına uygun yapılması çok önemlidir.

ASKERİ PRATİK FAALİYETLER: (3-EK)

KOŞULAR:

Serbest koşu: Bu normal hergün sabah yapılan koşudur. Her sabah 1500 m. Koşulmalıdır. Kollar koşuyu kolaylaştıracak şekilde, hafif bükülme şeklinde öne doğru çıkmış ve pedal çeviriyormuş gibi hareket ettirilir. Baş dik tutulur göğüs biraz öne doğru çıkarılır.

Eğilerek koşma: Vücut belden öne doğru eğilerek yere paralel bir şekilde yapılan koşudur.

Sessiz Koşu: Topuk yere değdirilmeden ve ayak parmakmakları üzerinde yapılan koşudur. Sersebest koşudan daha yavaştır.

Zigzaglı Koşu: Dik ve eğilerek, sık sık bir çok Z harfi çizilerek yapılır.

Çömelerek Koşu: Ayakları parmakları üzerinde çömelmiş ve ellerle ayak topuklarından tutularak yapılan koşudur. Dizlerle yarım daireler çizilerek koşulur. Bir süre sonra ve karışık koşu sırasında eller serbest bırakılarak yapılır.

Karışık koşu: Bu koşu, yukarda saydığımız ve aşağıda açıklayacağımız birçok hareket ve koşunun bir arada yapılmasıdır. Bu koşu vücut direncinin gelişmesi ve artmasının esasıdır. Bu koşu sırasında bütün koşu ve hareket çeşitleri, karışık ve birçok kez tekrarlanarak yapılır. Mesela, belli bir mesafede, Şöyle Koşulur: Normal koşu, yat - kalk, eğilerek koşu, yat-kalk, sürün, çökerek koşu, yuvarlanarak yat-kalk eğilerek koşu, sürün vb. vb. Bu koşu sırasında yat-kalk, sürünme, eğilerek koşma ve taklalara daha çok yer verilmelidir. Diğer koşu ve hareketlerin yapımında belli bir süreyi almalıdır. Bunlar iyice öğrenilip de vücut belli bir alışkanlık kazanmaya başladığında, karışık koşunun mesafesi uzatılır, kar, su, çamur içinde, yağmur altında, engebeli ve çalılık arazide tatbikatlar yapılır. Uzun tatbikatlarda her yirmi dk.da bir iki dakikalık sırtüstü ıstirahatı verilmelidir. Dinlenmelerde bitkin hale gelenlerin durumları izlenmeli, dinlenme isteklerini kırmak için sürekli harekete itilmelidir. Bazı hareketler, mesela yat-kalk zaman zaman yerden kalkmıyacak hale gelinceye dek yapılmalıdır.

DİĞER HAREKETLER:

Kazaska Hareketi: Eller boyun arkasına kenetlenerek ayaklar 20-25 cm. kadar açık tutulacak hareket başladığında hafif zıplayarak ayaklardan biri bir karış kadar öne basılacak ve bu sırada vücut dizlerden bükülerek çömelenecek ve hızla (sıçrayarak) kalkılacak ve tekrar çömelenecek, bu sırada ayakların yeri

değişmiş olacak. Yani önce sağ sonra sol ayak öne basmış olacak. Hareket hızlı yapılmalıdır. Yaparken dikkat delimesi gereken hususlar, vücut sürekli ayak parmakları üzerindedir ve bel sürekli dik tutulur. Bu hareket ceza içinde yaptırılır. Cezanın durumuna göre 5, 10, 20, vs. yaptırılır.

Tansiyon Hareketi: Merkezi işaretlenmiş yarım metre çapında bir daire çizilir. Sol el sağ kolun altından (koltuk altından) geçirilerek sağ kulağın memesinden tutulur. Sağ ele bir çöp tutularak veya işaret parmağı ile dairenin merkezine konur, belden eğilinerek. Dizler bükülmeden ve dairenin dışına çıkmadan kısa ve hızlı adımlarla, 10, 15, 20, 25 defa dönülür ve 15-20 m. mesafedeki mesela taşı almak için hızla koşulur. Bu hareket önce 10 defa dönülerek yapılır ve giderek tur miktarı (kişilerin durumuna göre) arttırılır. Bu hareket her iki günde bir yapılmalıdır.

Takla Atma: (Düz Takla) Önce her iki el başın arka kısmına konur, kafa yere değmeden omuzların üzerinden hızla sıçranır. Omuzların yere değmesiyle birlikte vücut belden fırlatılarak ve bacaklar dizlerden geriye doğru bükülerek ayakların üstüne düşerek kalkma yapılmaya çalışılır. Bu öğrenildikten sonra eller serbest bırakılarak yapılır. (Eller yere konmadan yapılmalıdır) Buşeklide takla atma öğrenildikten sonra, bir ip gerdirilerek bunun üzerinden atlanarak takla atmaya çalışılır. Öğrenme geliştikçe ipin yüksekliği 40, 50, 70, 100 cm. yükseltilir.

Sağ, Sol Takla: Sırasıyla sağ ve sol elin başın arkasına konarak ve konan elin omuzu yere temas ettirilerek yapılan takladır. Bu taklada bir süre sonra el başın arkasına konmadan yapılmalıdır.

YUVARLANMA: Ayaklar omuz genişliği kadar açık tutularak, düz arazide, yukardan aşağı aşağıdan yukarı yapılır. Ayaklar kapalı tutulursa, omuzdan daha az bir mesafede döneceğinden kavis çizilir ve gidilecek yere gecikilmiş olur.

SÜRÜNME: Esas olarak dizlerin yardımıyla yapılan bir harekettir. Vücut iyice yere yapıştıktan sonra, dizlerden birisi (mesela sağ) hafif bir kavis yaparak ileri doğru çekilir ve yere yapışmış dizin yardımıyla sağ kol ileri doğru atılarak vücut ileri doğru çekilir. Sonra sol diz aynı şekilde hareket ettirilerek sağ kol ileri atılır ve sürünme devam eder. Bunlar kesinlikle yukarı kaldırılmamalı ve yere yapıştığı şekliyle ileri doğru hareket ettirilmelidir. Hareket öğrenildikten sonra daha hızlı yapılmaşa çalışılır.

YERE YATIŞ: Sol ayak yarım metre kadar öndeyken, sol dizin bükülerek yere konması ve bu sırada sağ elin avuç içinin yere değmesiyle yatılır. Bundan amaç vücudun yere hızlı çarpmamasıdır. Bunu yaparken sağ dizde hafif bükülürse yatış daha da kolaylaşmaktadır. Yatma sırasında sol el boşta kalmalı ve sol kolun dirseği yere temas etmelidir. Daha sonra boş kalan sol elde silah tutulacaktır. Böylece silahın yere çarpması önlenmiş olacaktır. Bükülü olan sol diz, sağ elin avucu ve sol dirseğin yardımıyla vücut ileri doğru atılarak iyice yere yapışmış olacaktır. Bu yatış sırasında, topuklar iyice yere yapışmış olacak, baş ve kalça kaldırılmayacaktır.

Ayağa Kalkış: Yatmış vaziyette iken, sağ diz karına doğru çekilecek ve sol ayak dışardan hafif bir kavisle sağ dizin hizasına getirilerek yere basılacak ve yere basan bu ayağın yardımıyla ileriye doğru fırlayarak kalkılacak. Yatış ve kalkış sırasında mümkün olduğunca ileriye doğru mesefa katetmek gerekir.

Yere Oturma ve Kalkma: Ayaklar 15-20 cm. açık ve yanyana dururken hafif bir sıçrama ile yer değiştirmelidir. Yani sağ ayak solun, sol ayak sağın yerine getirilmeli. (Çapraz) Bu şekilde ayaklar bozulmadan yere oturmalıdır. Ayakların dış kısımları yere temas halindedir. Kalkarken vücut hafif ileri doğru verilirken kalça hafif kaldırılır ve ayakların yardımı ile hafifçe sıçranır. Sıçrama sırasında ayakların yeri değiştirilerek normal hale getirilir.

Sırtüstü Sürünme: (Yengeç) Sırtüstü yatılarak topuk ve omuzlar yardımı ile yapılan sürünmedir. Yatma durumunda iken sağ dışa doğru bükülerek geriye çekilir (Yere yapışık vaziyette) sağ ayağın topuğunun dış yanı ve sol omuzun yardımıyla sağ sırt ileriye doğru itilir, aynı şey diğer ayak ve omuz içinde uygulanarak sürünme yapılır. Bu iş yapılırken kafa, omuz, dizler ve topuklar çıkıntı yapmıyacak şekilde tutunmalıdır. Ayrıca eller ve kollar boş kalmalıdır. İlerde birşeylerin taşınması için kullanılacaktır.

Sürünme hareketlerinin öğrenilmesi sürecinde, bir metre karelik bir alanın üstü 35 cm. yüksekliğinde dikenli tele örtülerek altından rahakça geçilinceye kadar eksersiz yapılmalıdır. Bu alanın üstü nispeten sık, 15-20 cm. aralıklarla düz ve çapraz dikenli tellerle örülür ve tellere değmeden geçiş sağlanmaya çalışılır.

YÜRÜŞ VE YÜRÜYÜŞ ŞEKİLLERİ:

Serbest Yürüyüş: Uygun olmayan adımlar yapılan normal yürüyüştür. Hızlı olmayan adımlarla yapıldığından yorucu değildir. Hatta hareketlerin yapımı, karışık koşu sırasında dinlenme amacıyla yaptırılabilir.

Uygun Adım Yürüyüş: Kollar ve dizlerin kırılmadan sert hareketle yapılan yürüyüştür. Eller yumruk vaziyetinde ve yumulan kısım aşağıya bakacak şekilde tutulur. Kollar yandan açık ve omuzdan sallanırken, adım atılırken sert tutulacaktır.

Rahat: Ayaklar bir karış kadar açık eller arkada ve sol el sağ avucunun içinde gevşek bir duruş şeklidir.

Hazırol: Rahat duruşundayken komutun verilmesiyle birlikte sıçranarak ve topukların birbirine çaptırılarak, 90 derecelik bir açı vaziyetinde tutulmasıdır. Bu sırada parmaklar birbirine yapışık ve avuç içi kalkık bir şekilde bacakların yan tarafına temaseder. Kollar ve bel hizasında hafif bir boşluk yaratarak tutulur karın çekilmiş göğüs hafif ilerde ve baş dik tutulur.

Sayma: Eğitim yerine gelinip hizada rahat vaziyetinde iken yapılır. Her kişi numarasını hazıröl vaziyeti alır ve başını yanındakine çevirir. Numarasını söyledikten sonra rahat vaziyetine geçer. En sonuncu sıra kendisine geldiğinde ,SON' diye bağırır.

Dönüşler: Normal dönüşlerde, ayaklar birbirinden bir karış kadar açık vaziyetde tutulur ve sıçrayarak sağa veya sola dönülür. Bu sırada ayaklar birbirine paraleldir. Sert dönüşlerde ise, sağa dön (veya düşman sağda) komutuyla; (bu sırada silah elde dikatli bir şekilde, vücut hafif belden öne doğru eğilmiş duruluyor veya yürünüyordur.) Sıçranarak 90 derece aşağıya dönülecek ve ayaklar parmaklar üzerinde basarak yere değecektir. Bu sırada dizler hafif bükük ve sağ ayak sol ayağın bir karış kadar önünde duracaktır. Bütün dönüşlerde geriye dönüş soldan yapılır.

Mayın Tarlası ve Nöbetçiye Yaklaşma: Sol ayak sağlam bir şekilde yere bastıktan sonra, sağ ayak önce diz bükülerek karın hizasına kadar getirilecek ve ayak yavaşça öne doğru, adımın basılacağı yerin hizasına kadar getirilecek. Ayak bilekten bükülerek bir şey arıyormuş gibi sağa sola hareket ettirilecek. Öne doğru bükülerek yavaş yavaş yavaş yere yaklaştırılacaktır. Bu yavaşlık, ayak yere değdiğinde bir çırpı veya kuru yaprağa değdiğinde bile ses çıkartmıyacak derecede olmalıdır. Aynı şekilde ayak, kendisine değen nesnenin ne olduğunu hissedebilmelidir. Mesela, geçtiğimiz yerde bir mayın veya bubi tuzaklı gergin bir ip. vs. olabilir. Ayak bunları hissetmelidir. Böylece herhangi bir tehlikenin zararı asgariye indirilmiş olur.

Mayın Arama: Elimizde bir mayın arama aleti (dedektör) olmadığı durumlarda; elimize ucu sivri ve keskin bir bıçak (veya süngü) alırız. Yere yatılarak uzanılır, yere 20-30 derecelik bir açı ile sokarız. Bu sırada eğer bıçağın ucu madeni bir şeye değmişse, bu hissedilir. (Süreç içerisinde kavranır) Bıçak toprağa 15 cm kadar saplanır ve bu iş vücudun rahatca geçebileceği mesafede tekrarlanır. Şayet bıçak bir mayına rastlamışsa, mayının etrafı iyice açılır. Bu iş yapılırken mayının haramet etmemesi gerekir. Çünkü mayının aytında pimi çekilmiş bir el bombası, (mayının ağırlığıyla atale -emniyet- nin tutulduğu) bulunabilir. Mayının hareket etmesi veya hemen alınması durumunda böyle bir tuzak varsa derhal infilak eder. Mayının etrafı açıldıktan sonra altıda açılmalı ve herhangi bir şey yoksa mayın alınarak imha edilmelidir. El bombasının olduğu görüldüğünde ise, el bombasının koülü gevşetilmeden tutulmalı ve çıkarılmalıdır. Sayet hemen imha edebilecek uygun bir yer yoksa veya ses çıkmaması gerekiyorsa kola gövde sıkıca birbirine bağlanmalı ve bırakılmalıdır.

Silah Kullanımı: Öncelikle nişan alma şekli öğrenilmelidir. Bu bilinmeden yapılan atışların pek yararı olmaz. Nişanda, namludan çıkan mermiyi iki şey etkiler; Yer çekimi ve rüzgâr. Büyük silahlarda yer çekiminin etkisini gidermek için metre ayarı vardır. Bazılarında ise rüzgâra gez de ayarlanabilir. (mesela Winçester de) Atışta kittak edilecek şey mesafedir. Küçük silahlarda mesefa ayarı olmadığından bu alışkanlıkla yapılabilir.

Nişan Alma: Hedefe (sağ alt köşesi x), arpacığın üst noktasından, V şeklindeki gezin üst uçlarının silme tepesinin tam ortasından bakılır. Yani ateş etmeden önce, gezin silme tepesinin tam ortasından, arpacığın üst noktasından, hedefin sağ alt köşesini bir hizaya getirilmelidir. Ateş etmeden önce tetikte boşluk varsa bu alınır. Nefes kesilir ve tekrar bakılarak, göz kırılmadan ve yumulmadan tetik çekilir. Bu sırada vücut

sıkılmadan, dipçik sağlam bir şekilde omuza yerleştirilmelidir. Atışdan sonra silah hareket ettirilmeden hemen emniyet kapatılır. Şayet aynı vaziyetde seri ateş yapılacaksa emniyeti kapatmaya gerek yoktur.

x Sağ alt köşeye nişan almak genellikle G 1, G 3 gibi NATO silahları için kullanılıyor. Tam hedefi vurabilmek için, kullanılan silahın çeşitli özellikleri bilinmeli ve çeşitli mesafelere, sabit bir hedeften çeşitli kereler ateş edilerek, sağa-sola çekişi, alt-üst vuruşu tespit edilerek nişanı alınmalıdır.

NİŞAN ALMA PRATİK ALIŞTIRMASI (SESSİZ ATIŞ)

Bu atış, ilk bir hafta boyunca ve çeşitli silahlarla yapıldı, beli bir mesafeye, (5-10 m.lik) beyaz bir kagıt tutturulur. Bu kagıda isabet edecek, yani nişan ortasına gelecek şekilde silah yerleştirilir. Altından ve yanlarından beslenerek sarsılmaması sağlanır. Bir parça, başka bir beyaz kagıdın ortasına 2 cm. çapında bir daire çizilir ve bu dairenin içi biraz kagıdın ortasın 2 cm. çapında bir daire çizilir ve bu dairenin içi biraz karartılır. Bu dairenin tam ortasında kurşun kalemle delinir. Bir kişi bu kagıdı, sabit duran kagıdın üzerinde tutar. Atışı yapacak kişide sabit silahın arkasına yatarak nişan alır. Kagıdı tutan kişiye, atış yapan kişi, sağa çek, aşağı indir vb. gibi talimatlar vererek, tam hedefe geldiğinde işaretlemesini söyler. Bu şekilde üç atış yapılır ve işaretlenen üç nokta birleştirilerek üçgen yapılır. Bu üçgenin içine (yada yanına) atışı yapan kişinin numarası yazılır. Herkes aynı atışları yaptıktan sonra değerlendirilir. Mesala 10 m. lik mesafeden yapılan atışlarda 1 cm. (ve daha az) mesafelerdeki üçgenler iyi atışlardır. Yani atış yapan kişi isabetli atış yapabiliyor demektir. Bu uygulama, çok iyi atış yapan birisinin ilk önce yapacağı bir atışın, (komutan atışı denir) yanına yada uzağına isabet edip etmediği şeklinde yapılabilir. Bu atış, göz alıştırması ve nişan ayarlanması için yararlı bir atıştır.

SİLAH TEMİZLENİRKEN DİKKAT EDECEĞİMİZ HUSUSLAR:

Silahın önce şarjörü çıkarılır. Hareketli iğneli olanlarda mekanizma iki defa çekilir, bırakılır. Bunun nedeni 1.mekanizma çekişinde namluda olabilecek çekirdek dışarı atılmış olur, 2.mekanizma çekişte ise şarjör boşluğunda kalması muhtemel olan çekirdek 1. çekişte namluya yerleşmiş olabilir. 2. çekişte buda dışarı atılmış olur. Buda yapıldıktan sonra her ihtimale karşı namluda birşey olup olmadığına birde gözle bakın. Bu bakış namlunun ağnından değil yan taraftan yapılmalıdır. Silah parçaları sökilmeye başladığında, çıkarma sırasına göre şarjörün yanına, yan yana koyun. Bu diziliş çıkarma sırasına göre olmalıdır. Bu tür bir sıralama, parçaları birbirine karıştırmamızı önler, ikincisi; mesela bu işi gece karanlıkta yapıyorsak, parçaları birbirine karıştırmadan rahatça takabiliriz. Çünkü takma işi en sondan başlar. Yani en son çıkan parçalar ilk takılan parçalardır.

Bunlarda silah bakımına ek olarak (KD. kararlarına ek'e) göz önünde bulundurulmalıdır.

İP MERDİVEN YAPIMI:

Elinize yapacağınız merdivenin uzunluğunun, 1/3 fazlası iki parça sağlam sicim alın. Yani 10 m.lik bir merdiven yapmak istiyorsanız 13-15 m.lik iki parça alın. Bu sicim (organ) mesela 80 kg.lık bir yükü çok rahat taşıyabilecek sağlamlıkta olmalıdır. Sağlam ağaçlardan aynı boydan 20 adet merdiven basamağı yapın. (Şekilde görüldüğü gibi.) bunlar yuvarlak olursa daha iyi olur. Bu basamakların boyunun 40 cm. olması iyidir. Bunların başlarından beşer santimlik bir mesafede, halatın arasına girecek şekilde yivler açın organın başına sağlam bir düğüm attıktan sonra düğümün üstüne, organın arasını açarak basamağın ucunu yerleştirin. Basamağın üzerine sıkıştırarak şekilde bir düğümde üstüne atın. Aynı şeyi diğer organ parçasının aynı hizasına yapın. 50.şer cm.lik mesafelerle ve birbirine paralel, basamakları organ parçalarına bağlayın. Şayet varsa yanınızda asılma kancalarını organın ucuna sağlamca bağlayın. Merdivenin hazırdır. Bunun taşınması kolaydır. Mesela 10 m. yükseklikteki bir mağarayı belli bir süre kullanmak istiyorsunuz. Bir halatın ucuna dağcı çengeli takarak bir kişi halatla mağaraya tırmanır. Yanında da ip merdiveni taşır. Mağaraya çıktıktan sonra merdivenin uçlarına sağlamca bağlar. Artık diğerleri mağaraya rahatça çıkabilir. Mağaraya çıkıldıktan sonra merdiven yukarıya çekilerek başkalarının görmesi ve kullanması önlenir. (şekil-11)

- 1- Dış çapı 12 mm, iç çapı 10 mm olan alüminyum boru
- 2- Dış çapı 8 mm, iç çapı 6 mm alüminyum ve bakır boru.
- 3- Dış çapı 9 mm, iç çapı 6 mm kromajlı (paslanmaz) çelik yay. (açık)
- 4- Kıl testere ve yedek ağızları. Demir testere ve yedekleri

- 5- Ufak teneke makası (bununla birlikte orta çaplı bir adet daha olabilir.)
- 6- Kargaburun, kelpeten ve pense. (bunlardan bir-kaç çeşit olması iyidir.)
- 7- Çekiç. (Ufak ve orta boy)
- 8- Matkap ve 1, 1.5, 2, 2.5, 3, 3.5, 4, 4.5, 5 mm.lik uçları ve bol yedekleri.
- 9- Düz, üçgen, yuvarlak, dörtgen eyeler. Bunların küçük ve orta boyları.
- 10- Beş kg. ağırlığında mengene
- 11- Kafa çapı 9, gövde çapı 5, uzunluğu 15 mm. olan alüminyum perçin.
- 12- 2 mm.lik çivi teli, yine 2 mm.lik kromajlı çelik tel. (2 mm. çapıdır.)
- 13- 1.5 mm.lik kromajlı çelik bilya.
- 14- Kalınlığı 1.5 veya 1.7 mm., eni 23 veya 25 mm.lik kromajlı sac şerit.
- 15- Çok iyi yapışkanlı rulo kağıt.
- 16- Normal ve elektrikli füyne
- 17- Kapsül. (Av tüfeği fişeklerinin arkasında kullanılan kapsül)
- 18- Plastik ve cam bantlar
- 19- Korektin veya tırnak ojesi
- 20- Dinamit, tenete, pikrik asit, cıva fülminat, tetril vb.
- 21- Saniyeli fitil
- 22- 404 ve uhu (veya benzeri bir yapıştırıcı)
- 23- Milimleri olan metre. 1 cm. eninde ve 1-2 metre boyunda küçük kutular içindeki metreler veya bunların parçaları olabilir. Enli olan parçaların rakamlarının yazılmadığı üst kısımları kesilerek daraltılabilir vs.
- 24- Nokta demir. (Ucu 1 mm kadar delik açan demir çivi)
- 25- Bıçaklar. Bir tanesi (çakı bıçağı olabilir) çok keskin ve ince yüzü olmalı
- 26- Kağıt makası
- 27- Mürekkep (teksir) ve tat kutuları veya bunlara benzer diğer kutular.
- 28- 6, 8, 10 mm.lik demirlerden kesilmiş 1-2 cm. boyunda şarapnel parçaları.
- 29- Lehim ve lehim makinası (hem ateşle yapılan, hem tüple ve hem de elektli makinalar vardır. Yer in durumuna göre seçim yapılır.)
- 30- 2.2 ve 2.5 Woltluk ampuller
- 31- Çamaşır mandalı
- 32- Çeşitli boylarda cam ve ayakkabıcı çivileri, raptiye
- 33- Tek telli ince kablo
- 34- Kol saatleri
- 35- Yassı pil (4.5 Woltluk) ve 9 Woltluk küçük çelik piller.
- 36- Sağlam en az bir takım tornavida
- 37- Plaster (rulo halinde) ve yak.
- 38- 6, 8, 10 mm.lik demirleri kesen inşaat makası
- 39- 4, 6 mm.lik demirleri kesebilecek ufak el makası (Yd.malı olanlar iyidir.)
- 40- Woltaj ve akım-devre ölçme aleti.
- 41- Vernik (selülozik)
- 42- Mika veya camdan hap tüpleri
- 43- Tutkal
- 44- Çelik keski (elmas keski)
- 45-Kompas
- 46- Sağlam ağaçlardan yapılmış (mesela meşe) çivi ve tokmaklar.

Bunların dışında ve bizim aklımıza gelmeyen ve gerekliliği ortaya çıkan diğer araç ve gereçler süreç içerisinde temin edilir. Bunları hazırlarken dikkat edilmesi gereken hususlar: Özellikle gereçler (kullanıldığında yok olan şeyler, füyne, kablo, boru, yay vb. gibi) bol miktarda alınmalıdır. Bunların depolanması atelyede mümkün olmuyorsa bir başka yerde depolanır. Bazı şeyler zaman zaman bulunmayabiliyor, bu bamızdan bulunduğu bol miktarda alınmalıdır.

Bir atölyede çalışırken dikkat edilmesi gereken kurallar. Bu kurallara mutlaka uyulmalıdır. Bu kuralları küçümseyen veya ısrarla uymayan kişiler hakkında mutlaka çeşitli tedbirler alınmalıdır. Çalışma yapılırken, gerekli araç ve gereçlerin dışında fazla şey getirilmemeli. Yedek malzemelerden uzakca bir yerde çalışılmalıdır. Çalışma yerinde kesinlikle sigara içilmemeli, her ne surette olursa olsun ateş yakılmamalıdır. Füyne vb. gibi patlayıcılar bıçak, testere gibi metal araçlarla kesilmemeli, kesme işi ağaç

keski veya bıçaklarla yapılmalıdır. Özellikle elektirkli patlayıcılar yapılırken, pille patlayıcıyı çalıştıran ya da devreyi tamamlayan kabloların ucu sürekli bantla kapalı tutulmalıdır. Ta ki bomba kapatılınca ya da yerleştirilinceye kadar.

Atölyede birden fazla kişi bulunuyorsa, bunlar imalatın yapıldığı yeri dolaşmamalıdır. Şayet birlikte yapılıyor veya gösteriliyorsa, yine ayakta durmamalı ve gereksiz dolaşmamalıdır. Bazı şeylerin birbirine değmesiyle infilak edebilecek maddeler birbirinden uzak bırakılması ve başka tedbirler alınmalıdır. Patlayıcıların bulunduğu yer aşırı güneş veya soba sıcaklığından korunmalıdır. Keza nemden de korunmalıdır. Atölyenin durumuna göre, araç ve gereçler= mümkünse kumaş parçaları veya bez üzerine yapılacak ceplere konmalıdır. Çeşitli araçların temizliği ihmal edilmemeli, sık sık temizlenip, yağlanması gerekenler yağlanmalıdır.

Pimli bombanın yapımı için gerekli olan gereçler:

Dış çapı 12, iç çapı 10 mm olan alimünyum boru. -Dış çapı 8, iç çapı 6 mm olan alimünyum boru. -Dış çapı 9, iç çapı 6 mm olan alimünyum perçin. -1.5 mm lik çelik bilya, -İki milimetre çapında çivi teli ve çelik kromajlı tel. -Av fişeği kapsülü, -cam bant, -Korektin veya oje, -404 ve uhu, -Tat veya benzer leneke veya saç kutu. -Şarapnel parçaları, -Dinamit, saniyeli fitil ve fünye. -İçi yapışkan rulo kagıt.

YAPILIŞI:

Dış çapı 12, iç çapı 10 mm olan alimünyum borudan 7.5 cm. uzunluğunda kesin. Kesilen uclar düzgün ve dik olmalı. Kesilen kısımların çapağı törpüyle (eye) hafifce alındıktan sonra, üstten 6-7 mm.lik kısım ufak teneke makasıyla 6-8 parçaya ayrılır. Ayrılan parçalar kargaburnuyla düzeltilir. Çünkü kesilirken parçalar sağa sola eğilmiştir. Bu parçaları karşılıklı birbirinin üzerine yatırın. Ufak çekişle hafifce bir iki kere vurun. Ucu düz olan 10-15 cm. boyunda ve boruya rahatca girebilecek bir demirin düz olmayan ucunu mengeneye sıkıştırın ve ucu eğilmiş boruyu bu demirin üstüne geçirerek çekişle birkaç kez vurun. Böylece borunun eğilen ucunun içi ve dışı çapaksız ve düz olacaktır. Yalnız boruya üstten vururken hızlı vurmuyun, çünkü yumuşak olduğundan hemen bozulup yayvanlaşabilir. Borunun içinden eğilen kısma bakın şayet ışık geliyorsa, üstten uhu ile ışık gelen yerleri kapatın. Delikler büyükse buralara kagıt koyarak uhu sürün. Borunun içerisine sığacak küçüklükteki mm.li cetveli sokarak borunun içten uzunluğunu ölçün. Aynı uzunluğu bozmadan dışardan ölçün. Santimin bittiği yerden, üst taraftan aşağı doğru 21 mm ölçüp işaretleyin. Mesala iç uzunluk 68 mm ise, 68 den 21 mm.yi çıkardığımızda 47 mm kalır. Borunun açık olan ağzından yukarıya doğru 47 mm işaretlenir. Bu ölçme ve şaretleme kesinlikle borunun kapatılan üst kısmından yapılmamalıdır. Çünkü, kapatılan kısmın kalınlığı iç le dış uzunluk arasında birkaç mm. farketmesine neden oluyor. Bu işaretlenen kısma nokta demir konarak hafif bir çekiş darbesiyle iz açılır. (Bunlur için bkz. şekil-1) Boru mengeneye sıkıştırılarak (ezilmeyecek şekilde) bu izden delinir. Delme işi 2mm.lik ucla yapılmalıdır. Borunun karşı ucuda delineceğinden matkap son derece dik tutulmalıdır ki delikler tam karşılıklı olsun. Ayrıca matkabı kullanırken, dik durması için omuza dayayın fakat bastırmayın, aksi takdirde ucu kolayca kırabilirsiniz. Matkabın ağırlığı bu delik için yeterlidir.

Şimdi bu boruyu bir kenara bırakın. Bırakmadan önce açılan deliklerin çapağını içten ve dıştan eye ile iyice alın.

Şimdi dış çapı 9, iç çapı 6 mm olan kromajlı yaydan 11 veya 12 boğum saydıktan sora kesin. Bu kesilen yayın uclarının sivrililiğini ve keskinliğini eye ile körelttikten sonra uclarını hafif içe doğru pense ile bükün. Elinizdeki kafa çapı 9 mm, gövde çapı 4-5 mm ve uzunluğu 15-18 mm.yi geçmiyen alimünyum perçini bu yayın içine sokarak bunuda bir kenara, borunun yanına koyun.

Şimdi elinezdiki 2mm.lik kromajlı telden 9 rakamı gibi bükerek, 2 cm. uzunluğunda bir pim yapın. Pimin kuyruğu rakamda olduğu gibg eyri değil düz olmalıdır. Telin ucu mengeneye sıkıştırılmış bir çivinin dışta kalan kısmına dolayarak (pense ile) bükülür. Daha sonra çapı 2 cm kadar olan bir ağacın (yuvarlak) üzerine çivi teli 2-3 boğum sarılarak kesilir ve meydana çıkan halka biraz önce hazırladığımız pimin eğilen ucuna takılır. Bunlar hazırlanırken dikkat etmemiz gereken önemli bir husus; gerek pimin gerekse halkanın kesilen uclarında meydana gelecek olan çapak, sivrilik ve keskinlik eye ile mutlaka düzeltilmelidir. (Şekil-2)

Bu sayfadaki şeklin çizimi sayfalarda 18 de yer almaktadır.

Şimdi halkayı ve ucuna takılmış pimi de diğerlerinin yanına bırakırık boruyu ele alalım. Alimünyum perçin yayın içine sokularak borunun içine atılır. Yayın boş ucu borunun kapalı olan tarafına gelecek şekilde konur. Tornavida ile borunun içinde perçinin başına bastırılarak yay iyice esnetilir. Bu sırada şayet yay herhangi bir yere takılarak esnemiyorsa bu düzeltilir. Muhtemelen borunun içinde çapak veya başka bir şey vardır. Bunlar temizlenip yay rahat bir şekilde esnedikten sora boru ters çevrilerek tornavida ile perçin iyice bastırılır ve delikten pim geçirilir. Artık pim perçin ve yayın aşağı fırlamasını önleyecektir. (Bunlar için bkz. şekil -3)

Yayı ve pimi takılmış olan boruyu bir kenara bırakın. Şimdi dış çapı 8 mm iç çapı 6 mm olan alimünyum veya bakır boruyu alın. 30-32 mm. uzunluğunda kesin. Kenarlarının çapağını alıp düzledikten sonra, bir ucundan aşağıya doğru 7 mm. ölçerek işaretleyin. Diğer boru gibi bu işaretlenen yere noktayla iz açarak, yine diğeri gibi dik bir şekilde iki tarafında 2 mm.lik matkapla delin. Bunun da iç ve dış çapağını alın. Borunun bu delinen tarafına av fişegi kapsülünü yerleştirin. Şaşet kapsül çok bol geliyorsa borunun ucundan penseyle hafifce sıkırtın. İka-üç santim uzunluğunda cam bant parçasının ortasına 1.5 mm.lik çelik bilyayı yapıştırın ve bilya tam kapsülün ortasına gelecek ve bantın diğer uçları borudaki deliklerin üstünü kapatacak şekilde yapıştırın. Yapıştırma yapılırken bilya sağa sola kaymışsa tırnak yardımıyla tam ortaya getirilerek etrafında bant iyice bastırılarak yapıştırılır. Bantın diğer uçları celikleri kapatmalıdır. Ancak iyi kapatmıyor diye üstüne ayrıca iki-üç kat bant sarmak doğru değildir. Aksi takdirde kapsül ve aıtılın gazı dışarı çıkamaz ve ateşleme söner.

Bantın kapsül üstünde meydana getireceği boşluklara korektin (veya oje) sürülür. Bu bombanın ıslaması halinde kapsüle su sızmasını önler. İyice korektinlemenin hiçbir zararı yoktur. Yalnız korektin sürülürken korektin şişesinin ağzı parmakla kapatılmalıdır. Yoksa kısa sürede bozularak işe yaramaz hale gelir. Şimdi bu küçük boruyu da bir kenara bırakın.

Şimdi 40 mm. (4 cm.) uzunluğunda saniyeli fitili kesin. Fitil kesilirken, çok keskin bir aletle ve bir seferde kesilmelidir. Birkaç kez sürtülürse hem barut dökülür, hem de fitilin ağzı katranlaşarak ateşlemeyi engelleyebilir. Fitile; füyve ve hazırladığımız 30 mm.lik boruya sıkı bir şekilde girecek biçimde kagıt sarılır ve açılmaması için kagıtın ucu bantla yapıştırılır. Ancak sarılan kagıt fitilin uçlarına kadar uzamamalı, fitilin uçları 4-5 mm açık olmalıdır. Şimdi demin hazırladığımız kapsülü boruyu alarak fitilin bir ucunu bunun içine sokarız. Fitil kamsüle sıkı bir şekilde dayanmamalıdır. Hatta kapsül ile fitil arasında 1 mm.lik boşluk bırakılabilir. Bu daha sağlıklı olur. Fitilin girdiği borunun ağzına bolca uhu sürülür. Fitilin üzeri kagıt kaplı olduğundan uhu kolayca tutar. Fitilin geri kalan kısmında füyvenin içine somarız Fitil kısa kaldığından füyvenin ezasına değmeyebilir, önemli değildir. Füyvenin ağzıda bol uhuyla yapıştırılır. Hatta fitili füyveye sokmadan füyveye girecek olan kagıtlı kısım iyici uhulanır ve öyle füyveye sokulursa, uhu kagıtın her tarafına nüfuz edeceğinden daha sağlam olur. Uhulamanın önemi; fitili ateşleyen kapsül patladığı zaman çıkan kıvılcımların füyvenin içine geçmemesi içindir. Aksi takdirde bir kıvılcımın geçmesi bombanın elde ptlmasına neden olur. (Bunlar için bkz. Şekil - 4) teki resim veya çizimi 19 ncu sayfada.

Şimdi elimize yeniden pimli boruyu olalım. Tam pimin giriş yerinden aşağıya doğru 1 cm (10 mm.) ölçerek işaretliyelim. Bu işaretli yerden aşağı doğru borunun ucuna kadar kaç mm olduğunu tespit edelim. Şekil-1 deki ölçümüze göre 37 mm. oluyor. Şimdi bilyeli boruyu elimize alalım ve tam bilyenin silme tepesinden aşağıya doğru 37 mm. ölçerek işaretliyelim. Bu işaretli yer füyvenin üzerine gelecektir. Bu işareti daire olarak yaparsak daha iyi olur. İşareti yaptıktan sonra, elimizdeki bilyeli boruya, üzeribantlı deliği kapatmıyacak şekilde ve füyvedeki işaretli şeri geçmiyecek şekilde birkaç kat kagıt saralım. Bu kagıtlı kısım pimli boruya girecektir, bu ne çok sıkı olmalı nede çok gevşek olmalıdır. Açılmaması için kagıtın ucunu bantladıkdan sonra, ölçüleri bir kez daha gözden geçirerek kontrol ederiz. Kontrol; bilyenin tepesini pimin altındaki 10 mm.lik işaretli yerin hizasına getirerek, füyvede işaretlediğimiz yerle pimli borunun ucunun aynı hizada olup omadığına bakarız. Son kontroluda yaptıktan sonra, elimizdeki bilyeli boruyu, bilye tarafından pimli borunun içine sokarız. Füyvede işaretlediğimiz yerle borunun ağzı aynı hizaya gelinceye kadar iteriz. Aynı hizaya geldiğinde bırakırız. Çizgiyle borunun ağzı mutlaka aynı hizada olmalıdır, ne 1 mm içerde nede 1 mm dışarda olmalıdır. Bundan sonra 404.ü hazırlayın. 404 iki tüp halinde olur. Yapıştırıcı ve katalizör. Aynı miktarda yapıştırıcı ile katalizör sıkılarak iyice karıştırılır ve pimli boruyla füyvenin birleştiği yere (füyve yukarda duracam şekilde tutularak) bolca sürülür. Aynı şekilde, pimli taraf aşağıda, füyve yukarıda kalacak şekilde ve dik olaram muramaya bırakılır. 404. ün tam kurumu için 1 gün beklemelidir. (24 saat) Bombamızın ateşleme ve patlamayı sağlayan esas bölümü tamamdır. (Bunlar için bkz.Şk.5)

Şimdi bombanızın kutusunu hazırlayalım. Bu kutu, bir tat (meyva suyu veya konserve) kutusu olabileceği gibi, mürekkebi kullanılmış teksir mürekkebi kutusunda olabilir. Boşalmış silah yağı vb. kutular olabilir. Önemli olan kutunun teneke veya saç ve sağlam olmasıdır. Kutunun ağzını itinalı bir şekilde açtıktan sonra içini temizleriz. Kutunun ağzını tümünden kesip çıkarmayın. Üç tarafını keserek dışa doğru kıvrırız. ??????ğın tam ortasından, pimli borunun (pim dışarda kalacak şekilde) rahatça girebileceği büyüklükte yuvarlak bir delik açarız. Eye ile deliğin çapaklarını alırız. Şimdi bu kutuyu bir kenara bırakın. Kutunun iç çevresi uzunluğunda içi yapışkan rulo kagıttan kesin. Elinizdeki şarapnel parçalarını, şekilde görüldüğü gibi sırayla dizin. Şarapnel parçaları kagıda yapışacağından dizim işi kolay olur. Bu iş bittikten sonra, kagıdı kutunun şekline göre bükerek kutunun içine yerleştirin. Küçük kutulara şarapnel yerleştirmek zordur. Çünkü şarapnellerin de belli bir kalınlığı olacağından kutuya dinamit yerleştirecek yer kalmaz. Bu yüzden bombayı şarapneli yapacaksak buna uygun büyüklükte bir kutu seçmeliyiz. Şarapneli kutuya yerleştirdikten sonra, ortasında kalan boşluğu sıkıca dolduracak şekilde dinamit lokurunu hazırlayın. Hazırlanan lokuru bir kagıda sararak (dinamitin kendi kagıdı veya başka yağlı ve kalın bir kagıt da sıhhidir.) Kutunun ortasındaki boşluğa yerleştirin. Kutunun azını kapatın. Kapak, kesildiği yerlere düz bir şekilde getirilerek, varsa lehim veya kaynakla yoksa 404 ile kapağı yapıştırın kapakta en ufak bir delik kalmamalıdır. (Bunlar için bkz.şekil-6) Bu şekil 20. safadadır.

Şimdi sıra geldi, pimli gövdenin kutunun içerisine yerleştirilmesine:

Pimli borunun kalınlığında yuvarlak bir sopa parçası hazırlayarak, kutunun üstündeki delikten sokarak borunun girmesi için delik açılır. Bir defa sokup çıkarmak yeterlidir bunda dikkat etmemiz gereken bir husus; pimli borunun ucundaki fûnye (kutuya giren kısım) kutunun içindeki dinamitin ortasına yerleşecek şekilde konmalıdır. Bu, boruyu sokmadan önce dışardan ölçerek ayarlanabilir. Şimdi pimli boruyu kutunun içine yerleştirin. Şayet boru delikten çok rahat geçiyorsa, yani kutunun deliği boruya göre çok bolsa birkaç kat kagıt sarın ve sıkıştırın. Herhalükarda ince bir kagıt sarmak iyidir. Pimli boru yerleştirildikten sonra deliğin üst tarafında kalan kagıt fazlalıkları kesilir borunun girdiği yerin etrafı bolca 404 le kapatılır. 404 öyle sürülmeliki, kutuyla pimli boruyu sağlam bir şekilde yapıştırın. Aksi halde, kullanma sırasında, pim çekildiğinde ateşleme gövdesi olduğu gibi çıkabilir. Şimdi elinizdeki bombanın, piminin girdiği deliklerin etrafını ve boruyla kutunun birleştiği yerdeki 404 kuruduktan sonra buranın etrafını iyice korektinleyin bomba kullanılmaya hazırdır.

Bu bomba şarapnel konmadan da yapılabilir. Özellikle sürekli taşınacak cinsten küçük kutuların içine şarapnel konmaz. Bunların ses tesiri vardır.

Yapılan bombalar çok uzun süre kalmamalıdır. Çünkü nemlenebilir, dinamit kuruyabilir, içindeki malzemeler özellikle kromajlı olmayan malzemeler pazlanabilir vs.

Bu bombanın kullanılmasında dikkat edeceğimiz birkaç husus: Bomba, başındaki pimin (halkadan asılarak) çekilmesinden 5 saniye sonra patlar. Bu bim düz ve sert çekilmelidir. Avuç içine yerleştirilen bombanın üst tarafından (borunun üstünden) baş parmakla tutulursa daha sağlam çekilir. Bombayı tutan kolun dirsekle omuz arası yan tarafa (göğüsle sırt arasına) yapıştırılarak pim bir defada ve sert olarak çekilir. Pimin yukarı asılınması veya gevşek çekilmesi yayı gevşeteceğinden, yay düşse bile kapsülü patlatmaz, bombada patlamamış olur. Pim kurallarına uygun çekilmişse ,çıt' diye patlayan kapsülün sesi duyulur. Patlayan kapsül fitili tutuşturur, fitilde 5 saniye içinde yanarak fûnyeyi ateşler. Patlamayan bombanın içi açılarak ateşleme gövdesi çıkarılır ve nedeni bulunmaya çalışılır. Ya yay bir yerlere takıldığından yavaş düşmüştür. Veya kalitesiz olduğundan sertliğini kaybetmiştir. Yada kapsül nemlendiğinden perçin vurduğu halde patlamamıştır, veya fitilin ucundaki barut döküldüğü için kapsülün patlamasına rağmen fitil ateş almamıştır. Yani arıza ateşleme gövdesindedir. Herşey muntazamsa pimin çekilişinde hata yapılmış demektir. Şayet dinamit bozuksa bomba patlar fakat dinamit infilak etmediğinden az ses çıkar ve tesirsiz olur. Pimli bombanın içten ve dıştan görünüşü (bkz. şekil-7)

SAATLİ BOMBA YAPIMI (EK-5)

Bunun için gerekli olan malzemeler: Düzgün giden kol veya cep saati tek teli ince kablo, -raptiye, - Cam bant, plastik bant. -4.5 veya 9 Woltluk pil. -Elektrikli fûnye, -Dinamit, -Bomba yapıldıktan sonra içine konulacak kutu veya benzer bir şey.

YAPILIŞI: Önce yapacağımız bombanın kaç sonra patlatacağımızı iyi hesaplamalıyız. Şayet bombayı yaptıktan 50 dk. sonra patlatacaksak, saatin camını (cam kapağını) açarak akrebi (kısa olanı)

çıkarırız. Eğer 50 dakikadan daha uzun, (1.5, 5, 8, 11 saat gibi) bir zamanda patlatacaksak akrep kalır yelkovanı (uzun olanı) çıkartıp camı takarız. Bir saatten fazla bir süre içinde patlatacağımız bir saatli bomba yapalım. Yel kovanı çıkarıp camı taktıktan sonra, tam 12.nin hizasında ve raptiye rokulduğu zaman akrebin ucu raptiyenin ucuna değecek şekilde cam delinir. Bu delme işi raptiyenin kendisi ile olabileceği gibi, raptiye kalınlığında bir başka çizimlede yapılabilir. Şayet raptiye ateşte kızdırılarak bir defada delinirse daha iyi olur. Delik fazla bol olmalı ve raptiye sokulduğunda hafif sıktırılmalıdır. Delik açıldıktan sonra saatin camı tekrar çıkarılarak, raptiyenin ucunun hizasına (altına) ufak iki kat bant yapıştırın. Saati bir kenara koyun. Elinize elektrikli füyeyi alın. Şayet füyeyin kabloları uzun ise 15 cm.den fazlasını kesin, kablonun bir ucunu bantlayın. Öbür ucunu 10-20 mm. kadar açarak saatin pimine (korden takılan pim) veya varsa başka bir yerine bu ucu sağlamca bağlayır, her tarafını bantla kapatın. Şimdi 10-15 cm.lik bir kablo keserek her iki tarafını 10-15 mm. açın. Bir ucunu raptiyenin köküne iki tur dolayarak bağlayın. Köküne kablo bağlı olan raptiyeyi camın deliğinden sokun. Yalnız raptiyeyi bağlamadan önce, saatin zeminine değmeyecek şekilde kısaltılmalıdır. Yani raptiyenin ucu öyle ayarlanmalıdır, cama iyice sokulduğu zaman ne saatin zeminine değmeli nede akrep takılmadan geçebilmeli. Hem zemine değmeyecek, hemde akrep geldiği zaman takılıp kalacak. Raptiyenin ucu kesildikten sonra eye ile hafifce törpülenerek keskinliği ve sevriliği alınmalıdır. Raptiye sokulduktan sonra saatin kurma koluyla akrebi hareket ettiren şayet zemine değmeyen raptiyenin ucu akrebe takılıyorsa, raptiyenin başından bir bantla yapıştırın. Şu anda elinizdeki yapıdan, füyeyin bir kaplosunun ve raptiye bağladığımız kablonun bir ucu boştaadır. Bu uçlar pile bağlanacaktır. Bu uçlar pile bağlanmadan önce wolt ölçme aletiyle temas olup olmadığına bakmalıyız. Aletin fişlerini soktukten sonra fişlerin ucuna kabloların (boşta duran) uçlarını temas ettiririz, şayet ibre hareket ediyorsa temas var demektir. Yapı, özellikle raptiye yeniden kontrol edilir. İbre oynamıyorsa temas yok demektir ve raptiyeyle bağlı kablonun ucunu pile (bir kutbuna) bağlarız. Yeniden elimize wolt ölçme aletini alarak akım geçip geçmediğini kontrol ederiz. Bu kontrol, alete sokulu fizlerden birinin ucu, füyedeki açık kaploya değiştirilir, diğer ucu ise pilin boş (bağlanmamış olan) kutusuna değiştirilir. İbre hareket ediyorsa akım geçiriyor demektir, bu takdirde füyeyin kablosu pile bağlanmaz, temasın nereden yaptığı bulunup düzeltilir. Tekrar ölçülür ve ibre hareket etmiyorsa akım geçmiyor demektir ve koblanın boşta kalan ucuda pilin diğer kutbuna bağlanır. Çok solmal olsun istiyorsanız, füyeyi bağlamadan önce, füyeye giren kabloları ortasından kesersiniz (yada baştan ayrı kablo bağlarsınız) saat ve pildeki bağlamalar bittikten sonra füyeyin kablolarına bağlanacak kablo uçlarını bir ampule (el feneri ampulüne) bağlayarak denersiniz. Ampul yanıyorsa temas var demektir. Yanmıyorsa sağlamdır. Daha sonra bu uçları tekrar füyeden çıkan kablonun uçlarına bağlarsınız.

Bağlama işi tamamlandıktan sonra, bu arada raptiyenin üstünü saatin camına sıkıca yapıştırmayı unutmayalım) hazırlandığımız patlayıcının içine (Mesela dinamit lokumunun içine) füyeyi sokar, kolayca çıkmıyacak şekilde ağzını kapatırız. Saati kurarak kaç saat sonra patlatacaksak, ona göre ayarını yaparız. Artık ayar yaparken çok dikkatli olmalıyız. Akrep raptiyenin ucuna temas etmemeli, aksi takdirde değdiği anda

Burada Şekil 7 ve şekil 8 bulunmaktadır bunlar sayfalarda 22nci sayfada bulunmaktadır.

Bomba infilak eder. Mesela bombayı yapıp bitirdiğimizde saat 14.00, biz ise bombayı saat 10 da patlatmak istiyoruz. Yani 8 saat sonra. Akrebi tam 4 ün üzerine getiririz. Çünkü 8 saat sonra akrep 12 nin üzerine varacak ve raptiyenin ucuna temas eders infilak edecektir. Saat ayarını, akrep 12 ye vardığında saatin kaç olacağına göre ayarlamalıyız. Ayarda yapıldıktan sonra saat, pil ve patlayıcı sert bir zemine, kalınca bir mukavva parçasına bantla tutturulur. Bırakılacak yerin durumuna göre hırpaladan paket edilir. Herhangi bir konserve kutusuna, çay kutusuna, pasta kutusuna vb. konarak ambalaj yapılır. Kutuya konurken, taşıma sırasında oynamaması için boş kalan yerler, kagit, sünger, pamuk vb. gibi şeylerle doldurulmalıdır. (Bkz.şekil-2)

Açıklamakta yarar gördüğümüz bir iki nokta daha:

Birincisi, Wolt ölçme aletinin kullanılması: Bu aletin uçları demirli olan en az iki tane fişi vardır. (tekli fiş) Bazılarında kısaçallı fişlerde vardır. Bu fişlerin birer ucunu Woltmetrenin akım sağlıyan deliklerine sokarak diğer uçlarını birbirine değdiririz. Woltmetrenin akım sağlıyan deliklerine sokarak diğer uçlarını birbirine değdirir. Woltmetrenin ibresi hareket ediyorsa -hareketden, ibrenin bir uçdan diğer uca gidişini kastediyoruz. -Sağlam demektir. Hareket etmiyorsa, ya pili bitmiştir, veya içinde herhangi bir nesne var bu sıkıştırıyor veya bir başka nedenden dolayı bozuktur. Böyle bozuk Woltmetreleri çalışmalarımızda kullanmamalıyız. En iyisi bunu (Woltmetreyi) kullanmasını bilen birisinden pratik olarak öğrenmektir.

İkincisi, kullanacağımız elektrikli fünüye daha kullanmadan önce, Woltmetrenin akım sağlayan uçlarıyla kontrol etmeliyiz. Fünnyenden çıkan kablounun uclarını Woltmetrenin uclarına değdirdiğimiz zaman ibre hareket ediyorsa fünne sağlam demektir. Hareket ettirmiyorsa kablounun uclarını değıştirerek yapmalıyız. Bazı durumlarda ters olduğı zaman ibre hareket etmeyebiliyor.

Üçüncüsü, pili kullanmadan önce kaç Wolt olduğunu ölçmeliyiz. Üç Wolt dan aşağıya olan pilleri kullanmamalıyız. Hele iki voltluk bir il kesinlikle kullanılmamalıdır, çünkü fünüye ateşlemez. Bunun için kullanacağımız 4.5 veya 9 woltluk pili kullanmadan önce aletle kaç wolt olduğunu ölçmeliyiz. Örneğin yeni aldığımız 4.5 woltluk bir pil, çok uzun süre bekliyerek bayatlamış olabilir ve elektrik gücü 3 veya 3 woltun altına düşebilir. Bu takdirde bu pili kullanmamalıyız. Bu bakımdan kullanacağımız pilin woltunun ölçülmesi önemlidir. Çünkü düşük woltlu bir pil kullandığımızda, hem planladığımız iş olmaz, hem de önce emeğimiz heder olur.

Bir diğer husus da, bağlamayla ilişkin. Saate bağliayacağımız kablı kesinlikle saatin kurma koluna bağlanmamalıdır. Kurma koluna bağlanırsa, çalışırken kablo (diğer ucunu da kullanacağımızdan) saatin ibresini (akrep veya yelkovanı) hareket ettirerek raptiyeyle temas ettirebilir. Veya buna çok dikkat etsek bile, ambalaj yapımı veya taşınması sarısında ibreyi yine oynatabilir. Temas etmese bile kurduğumuz, patlamasını istediğimiz zamanı bozabilir, değıştirebilir.

Çok önemli bir nokta daha: Yapım sırasında ve yapım bitiminde kesinlikle hiçbir kablounun ucu açık kalmamalıdır. Kullanmayacağımız ucu bantla kapatarak, kullanacağımız zaman açalım. Bombayı paketlemeden önce son bir kez daha kontrol edip, açık kablo varsa, veya kablounun herhangi bir yeri sıyrılmışsa buraları bantla (plastik bantla) iyice kapatmalıyız.

Yukarda saydığımız üç husus bütün elektrikli yapılarda gözönünde bulundurulmalı ve mutlaka uygulanmalıdır. Elektrikli yapılarda diğer hususlarda küçümsenmeden gözönünde bulundurulmalıdır.

Yeri gelmişken bir tavsiyede daha bulunmak istiyoruz: Bu tür patlayıcı yapımları, kalabalık olmayan ve gürültüden uzak bir yerde yapılmalıdır. Yapan yoldaşın kafası sakın ve zinde olmalıdır. Kafası dağınık, canı sıkın veya yorgunsa işe girişmemeli. Bu durum yapım sırasında ortaya çıkmışsa yapısı bırakmalı, (gerekli tedbirli alıp yapımı emniyetli bir yere koyduktan sonra) kendini zinde hissettiğı bir zamanda devam etmelidir.

BUBİ TUZAKLARININ YAPIMI: (EK-6)

Çok çeşitli bubİ tuzağı vardır ve bugün dünyada gelişmiş bir tekniktir. Biz burada birkaç örnek göstereceğiz. Tuzağın metodu kavrandığında, çok çeşitli biçimleri rahatlıkla ypapılabilir. Üzerinde biraz kafa yorun birisi yeni şeyler yaratabilir.

PANKART BUBİSİ: Gerekli olan malzeme: -Elektrikli fünne, -pil, -Dinamit -sağlam bir ip, (noyilon tesbihn ipleri iyidir -misine ipi değil-) -10 cm kadar bakır veya alimunyum boru, -bir miktar saç parçası, -uzun ayakkabı çivileri 2 mm.lik çivi teli, -10 x 30 ebadında ince bir tahta parçası, Kalınca bir mukavva da olabilir. Sebze ve meyve kasalarının tahtaları iyidir.

Şimdi yapımına geçelim: Elinizdeki tahta parçasını, kullanacağımız dinamitin büyüklüğüne göre, mesela 7x12 ebadında iki parça kesin. Bir parçasının alt tarafına bakır veya alimünyüm borudan 5 cm keserek yapıştırın. Borunun iki ucuna ayakkabı çivilerinden çakarak bükülür. Sıkı bir şekilde bükülmeli iki tahta sallandığı zaman kayıp düşmesin. Daha sağlam olmasını istiyorsanız borunun iki ucundan; (5 mm.lik) rulo halindeki yara bandından bir miktar keserek yapıştırın. Bunu tarafa koyun. Elinizdeki saç parçasından 7-8 mm. eninde 30 mm. boyunda bir parça kesin. İki ucundan ve ortasından 2-2.5 mm çapında makkapla delin. Bunun da bir kenara bırakın. Elinizdeki fününin kablolarını 15 cm. ye kadar kısaltarak bir ucunu pilin bir kutubuna bağlayın. Diğer ucunu bantlayın. 15 cm kadar bir kablo kesin ve bunun bir ucunda pilin diğer kutbuna bağlayın. Gerekli kontrolleri yaptıktan sonra bunları da bir kenara bırakın ve borulu tahtayı elinize alın. Borunun tam ortasına gelecek şekilde pimi (kaç pimi) koyun. Pimle boru arasında 2 cm.lik mesafe olmalıdır. Pimin ortasındaki delikten tahtayı işaretleyin. Daha doğrusu bu işareti, pimi kenara yakın ucundan çiviyle tuttuktan sonra koyun ve tahtayı da aynı çaplı makkapla delin. Pim çakıldığı yerde rahatça aşağı yukarı oynayabilmeli ve dik tutulduğunda rahatça boruya değebilmelidir. Çakılan çivi kesinlikle pimi sıkıştırmamalı hareketini engellenmemelidir. Çivinin dışarı çıkan ucu uzunsa biraz kesilerek iyice bükülür. Şimdi bu tahtayı diğerinin (aynı ebatdaki diğer tahta) üstüne soyularak tahtadaki deliğin tam altına aynı

büyükükte bir delik açılır. Delikler tam karşıt olmalı. Şimdi fünüyeyi önceden hazırladığımız dinamitin içine yerleştirin. Dinamit ve pili biraz önce taktığımız pimin hareketini engellemiyecek bir şekilde tahtanın üzerine bantla tutturun. Çivi telinden 4-5 cm lik bir parça keserek ucunu o harfı gibi kıvrın. Bu parça emniyet pimi olarak kullanılacaktır. Şimdi bu emniyet pimini tahtadan ve saç pimin ortasından geçirerek saç pimin aşağı yukarı oynamasını engelleyin. Tekrar akım kontrolü yaptıktan sonra fünüyeden çıkan kablonun ucunu açarak boruya bağlayın. Pilin açıkta olan kablosunu bir (bir tubunun ucundaki kabloyu) saç pimin dibindeki (pimi tutan çivi) çiviye bağlayın. Daha doğrusu önce bunu bağlayın, daha sonra fünüyenin kablosunu boruya bağlayın. Bunları bağlarken çok dikkatli olunmalıdır. Kazara emniyet pimi düşer ve saç pim boruya değerse bomba infilak eder. Ayrıca kablo uçları bağlanırken kesinlikle bağlandığı yerin dışına değdirilmemelidir. Her an devre tamamlanabilir. Kabloların bağlanması bittikten sonra saç pimin uçundaki deliğe hazırladığımız 1 metre kadar ipi sıkıca bağlarız. Bu bağlama işi daha önceden yapılırsa daha iyi olur.

Buranın şekildeki resimi sayfa 24 de bulunmaktadır.???

Şimdi emniyet piminin çıkmamasına itina göstererek diğer tahta parçayı hazırladığımız bu bombanın üstüne kapatırız. Emniyet pimi bu tahtasında deliğinden geçirilerek ucu eğilir. Çıkmayacak kadar eğilse iyi olur. Şimdi bu iki tahta parçasını uçlarından iple, birbirine yapışık şekilde bağlayın. Bez yara bandıyla (kalınca) kutuyu soldan sağa sıkıca sarın. Alt tarafida sarılabilir. Ancak saç pimin ucundan çıkan ipin çıktığı üst taraf bu bantla yapıştırılmamalıdır, çünkü ip bu banta yapışabilir. İpin çıktığı taraf tahta parçalır veay mukavva parçalarıyla kapatılabilir. Bombamız hazırdir. Astığımız pankartın üsttarafına ipi bağliyerek bombayı sallarız. Emniyet piminin sonradan eğdiğimiz ucunu doğrultarak pimi çekeriz. Pimi çekerken bağladığımız ipin esnememesine ve bombanın ipin bağlandığı tarafa doğru kalkmamasına çok dikkat etmeliyiz. Bu işi yaparken, yani pimi çekerken, bombanın iki santim yukarı kalkması veya ipin iki santim esnemesi, saç pimin boruya değmesine neden olur ve bomba infilak eder. Bomba açıkta sallanacağı gibi, pankarta yapılacak bir cebode yerleştirilebilir, ip pankartın arkasından geçilerek yukarda bir yere bağlanabilir vs. Yapan arkadaşlar bunu çeşitli biçimlerde geliştirebilirler. Bütün bunlar için (Bkz. Şekil-9)

BİR BAŞKA BUBİ YAPIMI:

Bu anlatacağımız bubi, herhangi bir şeyin hareket ettiğinde patlıyacak şekilde hazırlanmış bir tekniktir. Bağlanacak yere göre, kabloları uzatılır veya kısaltılır. Gerekli malzeme: Pankart bubisi için gerekli olan malzemeye ilaveten bir tane sağlam çamaşır mandalı ve içine konacağı uygun bir kutu veya ambalaj malzemesi.

Yine hazırlayacağınız bombanın gücü ve büyüklüğüne göre elinize 3-5 mm.lik bir tahta veay mukavva yada benzeri bir parça alın. Bu parçanın üzerine fitili takılmış dinamitle pili monte edin. (Bontla yapıştırılabilir.) Pilin bir kutbuna, bağlayacağınız yerin durumuna uygun uzunlukta bir kablo bağlayın. Bu kablonun ucunu 5-7 cm kadar soyarak daire biçiminde sökün. Yani 1-1.5 cm çapında bir yüzük gibi yapın. Fünüyeden çıkan kablolardan birisini bu yüzüğün içinden geçirerek, aynı şekilde bir yüzükde, (yüzüklü kablo içinden geçecek şekilde) ona yapın. Kabloları çektiğiniz zaman birbirine takılacak ve kablolar çıkmayacaktır. Bu iki yüzük birbirinden 5 cm. kadar uzaklaştırılarak araya bir çamaşır mandalı tutturulur. Bu mandal, yapım sırasında her iki kablonunda hareketini, kaymasını önleyecek olan emniyettir.

Şimdi fünüyenin diğer kablosunu, yeteri kadar kısaltarak pilin diğer kutbuna bağlarız. Tabi bu arada akım kontrollerini unutmayalım. Kabloların açık uçlarını (yüzükleri değil) kontrol edip iyice bantlandıktan sonra, bombayı uygun bir şekilde paket ederiz. Bu arada mandalın düşmemesine azami gayret sarfetmeliyiz. Artık yüzükler birbiriyle temas ettiği anda bomba infilak eder.

Şimdi bir evin kapısına bağlanacak şekilde bir bomba hazırlayalım. Kapıyı kontrol ettik. Kapının yarım metre sağında bir köşe var. Bombayı koymaz için uygun bir yer bombanın oraya gelecek kablosu en az 1 metre olmalıdır. Şayet yüzülerde bombaya yakın bir yerde duracaksa, bu takdirde yüzüklerin takılı olduğu kablolardan birisi en az 1.5, 2 metre olmalıdır. Çünkü kablo çift gelecektir. Bombayı köşeye monte ettikten sonra, uzun kabloyu gevşek (yüzüğü asılmayacak) bir şekilde götürerek, mesela kapının alt kenarına bontla tuttururuz. (Bkz.şekil -10)

Buranın şekili sayfa 25 de bulunmaktadır ???

Bu işlem bittikten sonra mandalı alarak uzaklaşın. Kapı açıldığı zaman kabloyu asılacak ve yüzükler birbirine temas ederek bomba infilak edecektir. Aynı şey mesela bir arabanın kapısında bağlanabilir.

Arabanın altına bomba yerleştirildikten sonra, kablonun ucu altdan görünmeyecek bir şekilde arabanın kapısına tutturulur. Veya arabanın tekerine bağlanır vs. Kapı açıldığında veya teker döndüğünde bomba patlar. Bu teknik pek çok şeye uygulanabilir. Mesela her türlü kutunun içine bağlanabilir vs. Bombayı bağlandıktan sonra heyecan ve telaşdan mandal kabloların üzerinde unutulmamalıdır. Aksi takdirde bomba patlamaz ve emekler boşa gider.

Bunların dışında sizlere, Ateleli (emniyetli bomba ile mermi doldurulmasını anlatacaktır. Ancak bunları, başta da belirttiğimiz gibi malzeme yetersizliğinden teorik olarak olarak öğrenmek zorunda kaldık. Kendimiz pratik birkaç denemesini yapmadan burada anlatmayı doğru bulmuyoruz. Bunu beklemek de zaman alacağından, bunların anlatımını daha sonraki bir zamanda, pratik olarakda yaptıktan sonra yazıl hale getirip sizlere duyuracağız.

Daha sonra, geliştirdiğimiz tecrübe ettiğimiz askeri bilgileri sizlere anlatmaya devam edeceğiz. Bütün yoldaşlarımız da aynı şeyi yapmalıdır. Bizim bilmediğimiz fakat bazı yoldaşlarımız tarafından bilinen, tecrübe edilen çeşitli bilgiler vardır. Bunlar kendilerinde saklı kalmamalıdır. Hiç değilse bu işlerle uğraşan organ yada yoldaşlara gönderilmeliki bunlar, partimizin yararına kullanılabilir hale getirilsin.

Yoldaşlar, dikkat konusunda tekrar tekrar uyarma zorunluluğu hissediyoruz. Bu, belli bir endişe ve acı pratik deneylerin sonucu gösterilen bir hassasiyettir. Çeşitli dikkatsizlikler, kazalar ve küçümsemeler sonucu birçok değerli yoldaşımızı yitirdik. Mesela Ali Yılmaz yoldaşımız bu konularda uzman bir arkadaşdı. Sadece bu kadar değil, geliştirici ve yaratıcı bir özelliğe sahipti. Bu arkadaşı kaybetmemiz, bu alanda önemli bir kayıp oldu. Daha da önemlisi kendisinde olan pek çok bilgi kendisiyle birlikte gitti. Keza diğer birçok yoldaşımız içinde durum pek farklı değildir. Bunlar acı kayıplardır. Şayet bunlardan öğrenmez, gerekli dersleri çıkarmazsak acı kayıplar devam eder. Bunun için patlayıcı yapımlarında, özellikle elektrikli yapımlarında, kurallara uymama, bunları küçümseme gibi tavırlara kesinlikle göz yumulmamalı, düşülmemelidir. Hiçbir yoldaşın, “ne olacak, olursa bana olur” gibi bir düşünce ve tavra girmesi, onun partiye karşı sorumsuzluğunu azaltmaz. Çünkü o kendisini partiden ayrı görüyor, kendisine gelecek olan bir zararın partiye geldiğini görmüyor demektir. Bu tavrıylada bireyciliğe düşüyor demektir. Yani soruna; halkın, devrimin ve partinin menfaatleri açısından değil, kendi yararı-zararı açısından bakıyor demektir.

Yazımızın gelişimi içerisinde, çeşitli kereler tekrarlamak zorunda kaldığımız kurallara uyulduğu ve gereken titizlik gösterildiği zaman, olumsuz sonuçların çıkması çok büyük oranda enlgellenmiş olur. Ayrıca bunlara uyulduğu sürece, belli bir alışkanlık kazanır ve çalışmalarımızı daha emin ve başarılı bir şekilde devam ettirebiliriz.

Bizler, partimizde atılan bu adımın, amatör tarzda bir çalışmada olsa geliştirilip zenginleştirileceği inancındayız. Halka ve devrime inancı olan tüm yoldaşlarımızın da bunları bilince çıkaracağına inanıyoruz.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI